

TRANSCRIPT VAN DE RAADSCIE SAMENLEVING VAN GEMEENTE HAARLEM
d.d. 7 maart 2019

1. Opening en mededelingen door voorzitter Ron Dreijer

De voorzitter: Zo, goedenavond weer. Commissieleden, wethouder en de mensen op de tribune en iedereen die thuis kijkt, via de uitzending. Ik heb een aantal mededelingen. Er heeft zich één inspreker gemeld bij agendapunt, nou, de spreektijd voor belangstellenden. En ik heb nog twee andere mededelingen. Zoals in de Raadzaam is aangegeven, gaan studenten van het Nova College aan de slag met burgerschap nieuwe stijl. En zij gaan hiervoor in kleine groepen, twee à drie personen, een verslag maken over een onderwerp op de agenda van de commissies. Het kan dus zijn dat enkele leden van de commissie door hen benaderd worden, na afloop van de commissie, voor een interview. Dus, nou ja, dat moet wel lukken toch? Ja. Vanuit de ambtelijke organisatie hebben wij gehoord dat het mogelijk is om in april een werkbezoek naar de Domus+-voorziening in Amsterdam te realiseren. Maar gezien de beschermde woonvorm waarin deze bewoners wonen, kan er maximaal één lid van de commissie ... Per commissie? Per fractie. Maandag krijgt u per mail een aantal datavoorstellen en dan kunt u daarop aangeven wanneer u kunt of niet kunt. Dat was dat. Nou, ik wil als eerste ook nog eventjes mevrouw Booms welkom heten, van de ChristenUnie. Zij is de opvolger van mevrouw Berg, die inmiddels in Friesland zit. Dus welkom en succes voor zo. Dan gaan we naar het vaststellen van de agenda. Kunnen we deze conform vaststellen? Ja? Mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Ik dacht dat u nog niets over de griffie zou zeggen.

De voorzitter: Nou, niet te veel. Ik heb jullie medegedeeld dat mevrouw '...' niet meer werkzaam is bij de gemeente Haarlem. En vandaag vervangt mevrouw Van der Mede haar. En we zijn op zoek naar een andere griffier. Als u meer informatie wil, dat kunt u altijd even vragen.

Mevrouw Stroo: Ingehuurd.

De voorzitter: Sorry?

Mevrouw Stroo: Ingehuurd.

De voorzitter: We gaan een andere griffier zoeken. Dat kan een tijdelijke inhuur zijn en/of intern, maar dat gaan we allemaal uitzoeken. Dat is die afdeling daar.

2. Vaststellen van de agenda

De voorzitter: Goed, de agenda. Dat kunnen we conform vaststellen. Ik had wel één vraag. Is het misschien mogelijk ... Vindt u het goed om bijvoorbeeld de pauze iets in te korten? Hij staat nu voor driekwartier op de agenda en het is wel relatief een lange tijd voor een hele korte vergadering. En als we het, zeg maar, een halfuur maken of zo, dan kunnen we ook wat eerder stoppen. Nou ja, beneden, een halfuur. Ja? Kunnen we het doen? Jullie hoeven niet zoveel te eten, want dan kunnen we heel vroeg naar huis, dan kun je het thuis nog afmaken. Maar we gaan wel een pauze even houden. Dus dan gaan we even, als het kan, een kwartier eerder weer aanvangen. Dan gaan we dat doen.

3. Mededelingen commissieleden en wethouders

De voorzitter: Dan de inventarisatie van de rondvraag en de mededelingen van de commissieleden. Zijn er nog mededelingen vanuit de commissie? Nee. Heeft de wethouder nog een mededeling? Zijn er nog rondvragen voor één van de wethouders? Ik heb er één binnengekregen van mevrouw Özogul. Zijn er nog meer rondvragen? Nee, dan houden we het bij eentje. Dank u wel.

4. Agenda komende vergadering(en), actielijst en jaarplanning commissie Samenleving

De voorzitter: Dan komen wij bij punt 4, de agenda komende vergaderingen en de jaarplanning en actielijst. Nou, de volgende vergadering is op 4 april. Er staan nu tien onderwerpen op. En heeft u nog wat toe te voegen? Mevrouw Steyger, GroenLinks.

Mevrouw Steyger: Dank u wel, voorzitter. Ik wilde graag punt 2.2 en 2.2.1, de toezegging samenwerking scholen Dunamare en het advies MR op de agenda zetten.

De voorzitter: Even kijken, 2.2 zegt u?

Mevrouw Steyger: Ja, en 2.2.1. Het hoort bij elkaar, maar toch.

De voorzitter: En wat is het doel van de bespreking, de reden?

Mevrouw Steyger: Nou ja, we hebben natuurlijk een paar keer in de commissie gesproken over wat het betekent, onder andere, voor de Paulus mavo om in die nieuwe structuur te werken. De MR heeft inmiddels ook contact gehad en het leek me goed om dat toch even met elkaar te bespreken, hoe zij daar nu in staan en wat de uitkomst is van het proces.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Smit, OPHaarlem.

De heer Smit: Ik ben toch. Meneer de voorzitter, dank u. Ik wilde vragen om 1.1 en 1.2 in ieder geval op de agenda te plaatsen. Evaluatie Uitvoeringsregeling Subsidie zelf- en belangenorganisaties. Nou, daar is veel om te doen geweest over de effectiviteit van die organisaties en nu is er de eerste evaluatie. Dus het lijkt me nuttig dat die op de agenda komt. En de regionale toekenning transformatiefonds 'zorg voor jeugd', en daar ligt het voorstel voor uitvoering. Ik weet niet of die op andere manieren al op de agenda komen, of dat het eraan vastgeplakt wordt. Dat weet ik niet.

De voorzitter: De heer Van Kessel, VVD.

De heer Van Kessel: Ik had eigenlijk vooral een vraagje. Ik was in de veronderstelling dat de evaluatie van het project 'ik doe mee', dat dat in februari naar de commissie zou komen. Staat dat voor de volgende vergadering geagendeerd?

De voorzitter: Weet ik niet. Hij zou in de jaarplanning moeten staan. Als hij daar niet bijstaat, dan staat hij niet op de volgende agenda. Het wordt even uitgezocht. Maar die zou u eventueel willen agenderen dan nog, alsnog? Als het er niet ...

De heer Van Kessel: Ja.

De voorzitter: Dan moet er wel een stuk zijn natuurlijk. Exact. Dan heb ik nog even een mededeling. Er is per abuis een verkeerde afdoening gevoerd, bij de afdoening motie 2.21, zelfstandig wonen. En de juiste afdoening zal bij de stukken van de volgende vergadering worden toegevoegd in de raad en in de Raadzaam worden opgenomen, zodra deze beschikbaar is. Even kijk. Zijn er nog andere stukken die we willen agenderen? Nee. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: Volgens mij zag ik ook een motie van ons als afdoening, maar ik begreep hem niet helemaal dus.

De voorzitter: En welke motie is dat dan?

Mevrouw Özogul-Özen: Dat ging over de politie, dat ze dus ... Bij zorgmijders dat er één, hoe noem je dat, centrale plek komt en dat je gegevens met elkaar kan wisselen. En ik snapte niet waarom die afgedaan is, omdat er stond van, dat is neergelegd daar en daar. Dus ik weet nog niet wat het antwoord teruggekoppeld wordt.

De voorzitter: Dat zullen we moeten uitzoeken. Weet ik ook niet. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: Ik zag ook iets over vaktherapie. In principe wil ik hem niet agenderen, maar ik heb daar wel dan één vraag over. Misschien dat ik dat aan het eind nog kan doen, of bij de volgende vergadering.

Plaatsvervangend griffier Van der Mede: Mag ik even terugkomen op uw vorige vraag? Die motie, wat u niet begrijpt, is dan juist het punt wat de voorzitter net zei, dat daar de verkeerde afdoening bij is toegevoegd. Dus de juiste afdoening moet nog komen. Die komt dan bij de volgende vergaderstukken. Dat duurt natuurlijk relatief lang, dus vandaar dat we hem ook even los in de Raadzaam zullen opnemen, zodra wij hem dan binnen hebben.

De voorzitter: Dank u wel.

5. Het transcript van de vergadering van 7 februari 2019 (alleen naar aanleiding van)

De voorzitter: Goed, dan gaan we verder naar punt 5, de transcript van de vorige vergadering, 7 februari. Is daar nog iets over te zeggen? De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Goedemiddag voorzitter, dank u wel. Op pagina 71, bij mij, ik weet niet of dat klopt, maar helemaal tegen het eind wordt iemand geciteerd zonder naam, valt mij op in de notulen. En ik word sprekend opgevoerd. Het lijkt mij bij notulen handig om te weten wie die quote heeft gepleegd.

De voorzitter: Ik weet niet wie dit was op dat moment, maar ...

Plaatsvervangend griffier Van der Mede: Ik ook niet, maar ik zal het even nagaan.

De voorzitter: Dank u wel. Verder niemand.

OVERIGE PUNTEN TER BESPREKING

6. Voortgang ontwikkeling wachttijden WMO-aanvragen februari 2019 (MTM)

De voorzitter: Nou, dan gaan we naar het eerste punt. Het is punt 6. Het is de voortgang ontwikkeling wachttijden WMO-aanvragen februari 2019. Dat is de tweede keer dat we dit bespreken. Is maandelijks toegezegd. En de wethouder, nou ja, heeft de toezegging dat ze elke maand, tot en met april, de stand van zaken ging doorgeven. En nou, bij dezen staat het op de agenda. Dus wie mag ik het woord geven? De heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Dank u wel, voorzitter. Dank ook aan de wethouder voor wederom een overzicht van de wachttijden. Als ik daarnaar kijk, dan zien we dat het aantal meldingen tussen twee à drie maanden toeneemt. Als ik kijk, zien we ook dat het aantal meldingen tussen de drie à vier maanden toeneemt. En daar ben ik toch niet gerust op. Dus ik vraag eigenlijk aan de wethouder of zij nog steeds volhoudt dat in april de meeste wachttijden weggewerkt zijn? Wat mij ook opvalt is dat, er wordt gemeld dat er geen relevante ontwikkelingen zijn bij maatregelen. En eigenlijk had ik toch wel verwacht dat er op zijn minst gewoon een stand van zaken wordt gegeven, hoe het staat met de maatregelen. Maar in dit geval zal ik dan de vragen maar gewoon stellen. Wat is de voortgang van het externe onderzoek wat loopt, of wat wordt opgestart? Hoe staat het met de nieuwe manier van monitoren en het opzetten daarvan? En hoe loopt het met de procesoptimalisatie waarmee u bezig bent? En dan, voor wat betreft het overzicht wat we hebben gekregen, daarin valt mij eigenlijk op dat er geen onderscheid wordt gemaakt in, of het spoedaanvragen zijn geweest of niet. En ik kan me zo voorstellen dat dat misschien relevant is, dat vooral juist de spoedaanvragen afgedaan worden. Dus mijn vraag is eigenlijk of de wethouder daar voor een volgende keer ook inzicht in zou kunnen geven?

De voorzitter: Dank u wel. De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Wij constateren, op basis van de rapportage deze maand, dat er minder positieve ontwikkeling is dan bij de eerste keer gerapporteerd werd eind januari. Als de ingezette trend doorzet, dan is de achterstand voor zeker niet per begin of eind april weggewerkt, voor wat betreft de WMO-aanvragen. De staafdiagrammen tonen duidelijk aan dat er nog honderden niet afgehandelde meldingen dan wel aanvragen in de pijplijn zitten. Het onderscheid tussen beiden staat, is natuurlijk bovendien versluisend aan. Als je een achterstand meldt, moet je precies weten hoe het per vacature eigenlijk, per geval eigenlijk zit. Positief is wel dat de langste wachttijden afnemen en dat het aantal nieuwe aanmeldingen, ook op basis van de nieuwe wetgeving, terugloopt. Op zijn minst spreek ik ernstige zorgen uit over de ontwikkeling. En ik kan niet anders dan aandringen op zelfstreckende maatregelen, omdat buiten de wettelijke termijn nog steeds staat voor boetes voor de gemeentes enerzijds en het uitblijven van hulp anderzijds. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: Ik kan niet anders zeggen dan dat ik het met de vorige twee sprekers eens ben. Het is inderdaad zorgwekkend dat de achterstand in april niet volledig weggewerkt is. Daarnaast heeft de SP nog andere zorgen. En dat is vooral, het moment dat wij een indicatie toekennen, dat de instellingen op dit moment het vereiste ook niet gelijk kunnen bieden. Er is tekort aan medewerkers en er zijn mensen die dus, na drie maanden gewacht te hebben, nog eens op een wachtlijst komen, om daadwerkelijk de hulp te krijgen. Wellicht dat de wethouder daar nog even iets over kan zeggen. En zijn er afspraken al gemaakt met de aanbieders? En hoe kunnen we voorkomen dat ook daar weer twee tot drie maanden gewacht wordt?

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Dank u wel, voorzitter. Het is hetzelfde wat ik zie van, dat ook het doorschuiven van mensen die binnen de zes weken niet geholpen worden, dat is het termijn, doorschuiven naar twee, drie maanden. En ik zie nu dat dat gaat, als we de volgende termijn ingaan, dat de staven zullen gaan veranderen naar het ophopen van. Dus het wordt een soort bulldozer die wat dingen wegwerkt. Heel fijn, want daar gaat het ook om. Maar dat het ergens op gaat hopen. En met name die ophoping, daar zie ik niet een idee in dit maandrapport, dat het weggewerkt wordt. En ik zie inderdaad ook niet de spoedeisende zaken, hoe dat opgehoopt ... Dus het is een mooi staatje, we zien cijfers, maar we zien de achterliggende zaken van de cijfers niet. Dus de ophoping, de lange termijn, wat mevrouw Özogul ook zegt van, hoe zit dat dan inderdaad in de ketenverwerking, hoe we deze meldingen wegwerken. Het ligt niet alleen aan het ... We zitten meer in een frontoffice nu te werken, dan aan de backoffice, heb ik het idee. En ik wil daar graag een antwoord op.

De voorzitter: Dank u wel. De heer El Aichi.

De heer El Aichi: Dankjewel, voorzitter. Uit de grafieken kan ik constateren dat de wachtlijst weer helemaal afneemt, maar nog niet voldoende. Toch complimenten aan de wethouder voor de duidelijke overzicht. Wel moet ik melden dat er nog een aantal aanvragen lopen die buiten de wettelijke termijn worden afgehandeld. Mijn vraag aan de wethouder is, hoeveel bezwaren zijn tot nu toe ingediend vanwege het feit dat bepaalde aanvragen niet binnen de wettelijke termijn zijn afgehandeld? Dank je.

De voorzitter: De heer Smit.

De heer Smit: Dank u, meneer de voorzitter. Meneer Van Kessel begon ermee dat we eigenlijk ietwat te weinig informatie krijgen over de achtergrond van de cijfers. Meneer Oomkes zei dat ook. En dat is denk ik goed om bij de volgende informatieoverdracht aan de commissie daar wat dieper op in te gaan. Overigens, ik hoop dat de wethouder haar toezeggingen, die tot april gestand is gedaan, ook nog tot de zomer volhoudt, want er komen nog een paar spannende maanden aan. En ik denk dat mevrouw Zoon dat ook goed zegt, de frontofficeproblemen die herkennen we, want er komt een verschrikkelijke bulk binnen. Maar het zou zo moeten zijn dat rond 1 april de eerste uitkomsten van het externe onderzoek zouden moeten leiden tot aanpassingen van processen, anders dreigt het ergens toch in mei/juni vast te lopen. En de kunst is, niet om alleen cijfers met diepgang te zien, maar volgende maand en die maand daarop te zien dat in de procesgang die wijzigingen tot stand komen die ons in staat stellen om die grotere, permanente aanvraag te verwerken en uiteraard de oude achterstanden verder omlaag te brengen. Dus ik hoor de wethouder graag, hoe zij haar rol daar ziet? Of zij ons wil informeren tot in ieder geval de zomer? En of zij denkt dat er procesmatige aanpassingen inderdaad plaats gaan vinden in april/mei? Dank u.

De voorzitter: De heer Rijbroek, Trots Haarlem.

De heer Rijbroek: Trots Haarlem. Ik heb nu drie rapportages die we allemaal hebben. De laatste is van 26 februari. Eventjes wat meer op detail van wat, zeg maar, wat meer een hogere achterstanden heeft. Op één maand zie je dus ... Als je één maand achterstand hebt, dan zie je dat het in februari is opgelopen. Tussen de eerste en de tweede maand is dat gedaald. Maar je ziet weer een stijging daar achtereenvolgens tussen twee, drie maanden en drie en vier maanden. Mijn vraag is dit, in hoeverre is de capaciteit toereikend? Want hoewel één en twee, dus tussen één en twee maanden het sterk daalt, ik het bange vermoeden heb, dat als dat verder stijgt naar één maand, dat het dan alweer gevolgen heeft, dat dat een doorlooptijd heeft. Dat dat niet één maand blijft, maar twee maanden, drie maanden, vier maanden.

Mevrouw Verhoeff: De bulldozer?

De heer Rijbroek: Ja, de bulldozer. Dus dat is dat domino-effect waar ik bang voor ben. Iets anders wat ik heel opmerkelijk in dit stuk vind staan, dat is de berekening is op basis van extrapolatie. Dus dat is over de hele maand. Extrapoleren, als ik dat eens een beetje na ga, dan ga je uit van een situatie waar je naartoe wil gaan. Interpoleren, dan maak je gebruik van de bestaande gegevens. In hoeverre zijn deze gegevens in die staafstatistieken, dus openstaande meldingen, dan wel binnen en buiten de wettelijke termijn, is dat niet geflatteerd? Dat is een beetje ook mijn vraag. Een laatste daarbij is, dat wordt geciteerd op de eerste pagina, dat de luisteraar dat ook mee kan zien. Dat is onderaan, de een na laatste paragraaf. Dat over februari, tot peildatum 21 februari, dan zie je dus een daling van het aantal meldingen ten opzichte van de maand januari. Dan staat daarbij, mogelijk is een oorzaak hiervan de invoering van een abonnementstarief. Mijn vraag, waarom? Waarom een abonnementstarief? Tot zover.

De voorzitter: Mevrouw Stroo, Jouw Haarlem. Sorry, u had een interruptie?

Mevrouw ...: Nee.

De voorzitter: O, ik had mevrouw Stroo al ...

Mevrouw ...: O, pardon.

De voorzitter: Sorry.

Mevrouw Stroo: Dank u, voorzitter. Als eerste heb ik gezien dat het aantal meldingen sinds december binnen de wettelijke termijn, die afgehandeld worden, hoger is, als ik het goed heb gelezen, tussen de één en twee maanden. Dat het aantal meldingen dat wordt afgehandeld hoger is. Daarvoor mijn complimenten. Nou, het is ons ook opgevallen dat inderdaad die andere meldingen nog steeds een flinke wachttijd hebben. We zijn nog niet tevreden. Er zijn nog een groot aantal meldingen die openstaan, buiten de wettelijke termijn. En ik hoop dat deze mensen binnenkort hun hulp of hun hulpmiddel kunnen verwelkomen. Ik hoop meer te horen van de wethouder.

De voorzitter: Mevrouw Steyger.

Mevrouw Steyger: Dank u wel, voorzitter. Wij hebben zelf gevraagd om een monitor. Nou, die hebben we nu. En vanzelfsprekend roept dat ook weer allerlei inhoudelijke vragen op, maar dat was natuurlijk niet in eerste instantie waar we om vroegen. We hebben in eerste instantie ook gezegd, we willen ook graag een analyse van de wethouder en een plan voor de wat langere termijn. En daar hopen we op, dat alle vragen die nu ook daarover gesteld worden in die rapportage meegenomen kunnen worden. Daar wil ik het bij laten. Dank u.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Hulster, Actiepartij.

De heer Hulster: Dank u wel. Wij delen de zorgen van de commissie en onze concrete vraag is, verwacht de wethouder dat nu de aanvragen binnen de wettelijke termijn oplopen? Dat we straks toch weer gaan zien dat er veel meer aanvragen buiten de wettelijke termijn ... Dus de vraag is eigenlijk, worden die aanvragen nu ook adequaat afgehandeld, of hebben we straks te maken met dat de laatste hoeveelheid ineens juist weer veel groter gaat worden?

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Çimen.

Mevrouw Cimen: Dank u wel, voorzitter. Het meeste is inderdaad al wel gezegd. Wij delen ook zeker de twijfels eigenlijk bij meerdere fracties, dat in april de grootste achterstanden weg zijn gewerkt. Daar heb ik de vorige keer ook al een opmerking over gemaakt, maar daar horen we ook graag de reactie van de wethouder over. Daarbij is het uiteraard wel goed om te zien dat de langst wachtenden, dus de mensen tussen de vier en de zes maanden, echt aanzienlijk aan het afnemen is. En hopelijk inderdaad ook echt de zorg hebben die ze nodig hebben. Want mevrouw Özogul van de SP refereert eigenlijk ook nog aan een andere discussie. Kunnen deze mensen überhaupt die zorg krijgen? Als dan eenmaal de wettelijke aanvraag is geregeld, hebben ze dan ook inderdaad die zorg? Ik snap wel de zorgen ook hier in die commissie over dat waterbedeffect wat gaat ontstaan. En daar wil ik de wethouder nou ook over vragen of er dan inderdaad genoeg mensen nu aan het werk zijn aan die aanvragen en of zij daar over een maand bijvoorbeeld ook eens moeten gaan kijken, heb ik inderdaad genoeg mankracht hierop gezet? En wat zijn dan de opties? Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. Verder niemand meer? Dan gaan we naar de wethouder. Wethouder Meijs.

Wethouder Meijs: Dank u wel. De achterstanden en de ontwikkelingen daaromtrent. En de vorige keer was u wat optimistischer en in ieder geval wat positiever. Ik proef nu toch wat meer onzekerheden en wat twijfels en wat zorgen her en der. Nou, die kan ik natuurlijk wel beamen, maar ik ben nog steeds wel in de verwachting dat ik hier in april toch een positief resultaat zou kunnen neerleggen. We zijn inmiddels gestart ook met het externe onderzoek. Daar kan ik natuurlijk ook nog niets over zeggen, maar daar verwacht toch ergens in april, eind april, in ieder geval wel een inhoudelijke analyse te hebben op de toename van de meldingen en de duidingen en de algehele trends die we hier ook zien en hebben gezien. Verder vraagt u om de resultaten van de procesoptimalisering. Daar kan ik nu, op dit moment, nog niet zo heel veel over kwijt. Dat gaan we meenemen in de uitgebreide rapportage die ik u beloofd heb in april, om en zowel de duiding vanuit het externe onderzoek u daarin mee te kunnen nemen, als wel de resultaten van die procesoptimalisering. Wij hebben daar wel eerst quick wins in gemaakt en daar zijn we ook meteen mee aan de slag gegaan. Dat heb ik u de vorige keer verteld. En daar blijven we natuurlijk niet hangen, maar dat wil ik meenemen in de wat uitgebreidere rapportage in april. Wellicht pas in mei, maar in april ga ik u melden wat de stand van de achterstanden is. Ja, ik verwacht echt dat ik begin april op niveau kan zijn. We hebben afgelopen februari voor het laatst de extra fte's ingezet. Daar heeft u ook vragen over gesteld. PvdA vroeg daar net naar. Dus daar zijn nog eens vier extra fte's in februari ingezet. Nou, die mensen moeten ook ingewerkt worden. Dus voordat dat weer resultaat geeft, dat heeft ook weer zijn tijd nodig. Ik ...

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Dat heb ik, geloof ik, ook in mijn betoog gezegd, dat is allemaal de frontoffice. En volgens mij, wat wij als commissie willen, wat doet u aan de backoffice? En daar maken wij, volgens mij, de meeste zorgen over.

Wethouder Meijs: Kijk, dit is een dossier wat ook mij zorgen baart. Laten we wel wezen, dat ik hier niet halleluja en de vlag uithang. Ik word hier zo'n beetje wekelijks over gerapporteerd en ik heb u beloofd dat ik u mee ga nemen en zal nemen, dat doe ik ook middels deze rapportage, op de ontwikkelingen in de wachttijden. Alle vragen die daarbij horen, is natuurlijk de inzet in de frontoffice als wel in de backoffice als in, hoe gaat het met de procesoptimalisering, als kunnen we een duiding doen met de trends die we hebben? Daar kan ik u pas iets over vertellen als we hier wat uitgebreider op in gaan. Ik heb één vraag terug aan u. Wat ... Want mevrouw Özogul van de SP bedoelde iets over de aanbieders en of de mensen hulp krijgen. En wat bedoelt u precies tussen frontoffice en backoffice?

Mevrouw Zoon: Ik kan uit deze rapportage niet aanhalen van de meldingen. Dat noem ik frontoffice, die gewoon bij u binnenkomen. Maar op een gegeven moment heb je dus nodig, iets van woningaanpassing. Heb je te maken met corporaties, woningcorporaties die dat doen. Met woningtoewijzing. Je hebt te maken met de aanbieder van rolstoelen. Met dat soort zaken. Dus de inkopers van allerlei zaken waar mensen mobiel van worden. Dat is niet waar je zelf op kan sturen. Dat noem ik de backoffice. Dus hoe heeft u dat geregeld met die backoffice?

Wethouder Meijs: Ik snap uw probleem en ik snap uw zorgen ook. En dat is ook de vraag van de SP over, bent u met de aanbieders in gesprek? Ja, wij zijn ook met de aanbieders in gesprek. Dat heb ik u de vorige keer ook meegedeeld. En dat daar ook een zorg is. Er is een tekort op alle fronten, zal ik maar zeggen, aan arbeidskrachten. Dus ik heb daar nu, op dit moment, geen berichten over dat dat tot problemen leidt. Als dat wel zo is, ga ik u daar natuurlijk in meenemen.

De voorzitter: U heeft nog een ...

Wethouder Meijs: Wat hier voor ons ons ...

De voorzitter: U heeft nog een interruptie ook van de heer Oomkes, PvdA.

De heer Oomkes: Even om precies een begrip te krijgen van waar we nu staan. Het is zaak om een precies beeld te hebben wat u als een positief resultaat beschouwt, eind april, desnoods begin mei.

Wethouder Meijs: Nou, wat ik u beloofd heb, is dat ik in april zou kunnen zeggen dat wij binnen de wettelijke termijnen de achterstanden hebben weggewerkt. Dus dat is wat ik u beloofd heb. En of dat ook op alle dossiers zal zijn, dat weet ik nog niet. Dat is wat u eigenlijk vraagt. U wilt wat meer informatie en wat fine tuning over de individuele dossiers. Nou, dat kan ik meenemen. Ik heb u beloofd dat we in april of in mei daar ook wat uitgebreider bij stil gaan staan. Dus die vraag neem ik zeker mee. Ik word niet gerapporteerd over de individuele casuïstieken. Dus daar kan ik u nu geen antwoord op geven. Maar dat er verschillen in de behandelingen zitten. Dat de ene casus zolang is blijven liggen, omdat wij daar verantwoordelijk voor waren. Dat heb ik u vorige keer ook verteld. Of dat het te maken heeft met dat de klant zegt van nou, het past nu niet. Ik ben nog in behandeling daar, of ik lig nog in een ziekenhuis, of het past niet in mijn leven op dit moment. Die inventarisatie heb ik nu niet. Ik luister heel goed naar de casuïstieken die ik dan wel hoor. En wat ik zie, want dat is toch wel een beetje wat ik zie, is een afname, in ieder geval, en een trend dat we steeds dichterbij de huidige tijd kruipen. Dus ik zie een grotere toename van de afhandeling van de langdurige overschreden wachttijden van de casuïstieken die lang hebben gelegen, hebben geleid tot grotere wachttijden. En ik heb nog steeds echt de verwachting dat dat in april op orde is. U vroeg ook om een duiding van de toename van de maanden tussen twee en drie en drie en vier maanden. En wellicht dat mijn buurvrouw daar iets over kan zeggen.

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Zoon

Mevrouw Zoon: Ja, het gaat over, dat ik het gevoel heb dat er een bulldozereffect begint. We gaan alles naar voren schuiven, dus die frontoffice is, volgens mij, begint u hartstikke goed op orde te krijgen. Er komen mensen bij, handjes bij processen. Maar op een gegeven moment schuiven we naar een volgend systeem toe en dat is ... Zijn die erop toegerust? En ik wil dan ook even het woord aan mevrouw Özogul geven.

De voorzitter: Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: De wethouder zegt, er is mij niks bekend. Het is niet casuïstiek, het is ... Ik hoor van verschillende kanten dat mensen dan wel een indicatie hebben, maar dan op een lijst komen en eigenlijk al vier, vijf, en wellicht langer, weken geen hulp hebben. Dus mijn vraag aan de wethouder is, als we bij de volgende notitie ook aan alle gegunde aanbieders kunnen vragen hoeveel mensen nu op een lijst bij hun staan en nog geen hulp hebben, terwijl ze er wel recht op hebben. Dan denk ik dat we daar een beter beeld bij hebben.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Misschien zou het helpen om dan, voor wat betreft die bulldozer die de problemen voor zichzelf uitschuift, die groep mensen die elke maand, laten we zeggen, opschuift, waarmee de vertraging groter wordt, eigenlijk in een aantal categorieën in beeld te brengen. Van, wat schuift er dan door? Wat zijn dan specifieke problemen? Zijn er problemen met de trapliftorganisatie? Zijn er problemen van specialistische aard? Waarin schieten we dan tekort? Hoe kunnen we helpen?

Wethouder Meijs: Helder.

De voorzitter: De heer Rijbroek nog even.

Wethouder Meijs: O.

De heer Rijbroek: Even een vraag. Voor het aanvragen van hulpmiddelen, komt natuurlijk ook de Sociale Verzekeringsbank om de hoek kijken. In hoeverre speelt die een rol in de verwerking van de gegevens?

De voorzitter: Wethouder Meijs.

Wethouder Meijs: Ik hoor een aantal vragen, die neem ik zeker mee. Ik hoor dat u behoefte heeft aan wat meer duiding. Ik kan u niet beloven van deze kant hier nu, of ik dat kan doen. Maar ik heb u een aantal dingen beloofd en dat is dat ik in ieder geval in april wat uitgebreider bij u terugkom over de procesoptimalisering en het externe onderzoek wat we hebben uitgezet. Of daar in april dan al de eerste resultaten van zijn, of dat in april of in mei besproken moet worden? Nou, dat is natuurlijk ook afhankelijk van uw agenda. Dat heb ik u beloofd. En ik begrijp heel goed uw behoefte om zich heel erg an detail in de casussen te willen, nou ja, te willen weten. Dat doe ik ook. Ik bedoel, en bij mij was de eerste inzet, A, ik wil een terugdringing van de lange wachttijden, van de overschrijdingen. Ik wil een toename in het afhandelen. Nou, al die dingen heb ik u beloofd te rapporteren. Dat doe ik. Ik heb de vorige keer u beloofd dat ook op tijd te doen, zodat u dat ook in uw fracties kunt doen. Dat heb ik u ook toegezegd. En dat is ook gebeurd. Dus u heeft nu eigenlijk alweer iets verouderde rapportage. Ik heb nu inmiddels alweer wat recentere rapportage, maar ik heb u beloofd dat u dat op tijd kon krijgen, zodat u dat met uw fractie kon bespreken. Dus het loopt allemaal door. Wij zitten niet ondertussen te wachten tot de volgende commissie. Wij gaan echt aan het ... Of, we zijn nog steeds aan het werk. Ik wilde nog even het woord geven aan mevrouw Tijn die nog wat duiding zou kunnen geven op de toename van de wachttijden tussen de twee en de vier maanden.

Mevrouw Tijn: Dat heeft inderdaad ... Dat gaat over het beeld wat u ziet in die staafdiagrammen, althans volgens mij werd daarop genoemd. Als het niet gaat over de bulldozer die bij het afhandelen van de aanvraag aan het eind daarvan zou optreden. Wat u ziet is dat de aanvraag of de meldingen die nog een wachttijd hebben tussen de twee en de drie maanden, tussen de drie en de vier maanden, dat dat aantal toeneemt, omdat wij met het afhandelen van de aanvraag met lange wachttijden beginnen met de aanvragen die het

langst liggen. En dat zijn de aanvragen langer dan vier maanden. En daarin ziet u een afname. Dus de andere lopen nu nog even door, maar die zullen natuurlijk ook ingelopen gaan worden.

Wethouder Meijs: Helder, denk ik. Even kijken, ik heb nog een aantal vragen.

De voorzitter: Wacht even. Ik wil wel even ook benadrukken, dit is een voortgangsrapportage.

De heer Oomkes: Ja, dit is een voortgangsrapportage.

De voorzitter: En mevrouw Meijs heeft ook beloofd in april met veel meer cijfers en achtergronden te gaan komen. En ik denk dat we ook niet ... We zien echt een trend dat het totale aantal meldingen echt naar beneden gaat, en met name ook aan de achterkant zie je daar dat de oplossing op die vier en vijf maanden en hoger nog zit. Dus ik wil verzoeken om niet te diep erop in te gaan. De boodschap is, volgens mij, wel overgekomen. De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Toch zijn mijn zorgen tweeërlei. Allereerst moeten wij als apparaat, en het is ook ons probleem, niet alleen het probleem van de wethouder, zo goed mogelijk werken naar die mensen die het betreft. Ten tweede is het een probleem op managementniveau, dat als gevallen langer dan twee maanden, langer dan een half jaar duren, dat dan we in de boeteclausulering terecht komen. Dat is een ernstige zaak voor een gemeente. Dus we willen graag inzicht hebben in de manier waarop die bulldozer nou precies werkt. Wij werken aan de zaken die het langste staan, maar is het nou toch zo dat de staafdiagrammen van die twee maanden op een oplossing wachten volgende maand de staafdiagram van drie maanden uitmaken? En dat we dan geen verschil zien? Dat kan toch niet? Zo'n probleem moet je toch van twee kanten aanpakken.

Wethouder Meijs: Ik begrijp uw zorg. En wat hier net uitgelegd is, rechts van mij, dat is precies wat er gebeurt. We zijn begonnen aan de achterkant, aan de oudste, langst liggende dossiers. Dat was wat de opdracht was, daar te beginnen. En aan het begin van uw rapportage zaten we echt in een schrikbarende lange termijn. En we zien dat die langst liggende steeds dichterbij kruipen. Dus dat daar de meeste winst te halen valt, dat kunt u zien in de grafieken. Dat de grafieken tussen de twee en de drie maanden nog eigenlijk een stijging zien, dat komt omdat we al onze mensen daar inzetten en onze mensen op de huidige, op de aanvragen. We willen natuurlijk niet dadelijk hiermee klaar zijn en dan zeggen, o, we zijn eigenlijk vergeten bij de huidige mensen te werken. Dus er zijn heel veel casuïstieken op dit moment, of heel veel meldingen zijn er in behandeling. En wat ik bij u proef, is een soort ongeduld om te horen, mevrouw Meijs gaat het goed? Zitten we dadelijk op de wettelijke termijn? Ik heb de goede hoop. Ik verwacht dat ook. Als dat niet zo is, kom ik bij u terug en dan zal ik dat uitleggen, waarom dat wel of niet zo is. Ik hoop echt op uw vertrouwen dat ik dat ga toelichten, wat bij deze rapportage aan de hand is, dat ik u laat zien wat de afnames is in de wachttijden van de WMO en de achterstanden. Dat is wat u mij maandelijks gevraagd heeft. Dat heb ik nu voor de derde keer op rij gedaan en dat ga ik in april nog een keer doen. En dan gaan we een evaluatie plannen, of een uitgebreidere informatie geven wat de stand van zaken is, zowel op proces, zowel als bij de aanbieders, zowel als het externe bureau, als ze ons al kunnen helpen bij de duidingen van de toenames.

De voorzitter: Mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Ik had nog een vraagje. U werkt dus aan de achterkant, begint u te werken om die meldingen in te lossen, het aantal. Maar werkt u tegelijkertijd ook aan de voorkant? Dat de meldingen ... Ja, maar dat miste ik even, want dat is, vind ik, wel juist het ...

Mevrouw Meijs: Dat heb ik de vorige keer ook uitgelegd. Ik heb nu mijn map niet bij, anders kan ik het woordelijk nog van de vorige keer herhalen. Maar er zijn twee teams bezig. En de ene is echt bezig met de wachttijden wegwerken en het andere team is gewoon met het huidige werk bezig, zodat we niet dadelijk weer een taskforce voor de voorkant hebben.

De voorzitter: Meneer Van Kessel.

Mevrouw Meijs: En voorkant en achterkant, dat loopt een beetje door elkaar heen. Maar we zijn op allebei de fronten bezig.

De voorzitter: De heer Van Kessel, VVD.

De heer Van Kessel: Ik hoorde de wethouder, de voorzitter dan ook, de collega van GroenLinks, word ik nou wel goed geholpen? Wacht nou nog even tot april, want dan gaan we hier langer over praten en dan krijgen we meer informatie. Nou, daar ben ik ook ... In principe sta ik daar ook open voor, dus dat vind ik ook prima om de wethouder wat tijd te geven om, nou, haar zaken op orde te krijgen. Twee dingen moeten me nog wel van het hart. Eén, ik wil graag nog een antwoord op de vraag of de volgende keer ook de spoedaanvragen gemeld kunnen worden? En het tweede is meer wat algemener, en dat is eigenlijk wethouder, ik hoor u zeggen van, eigenlijk maakt u zich geen zorgen en in april verwacht ik dat er een enorme stap gemaakt is. En daarvan zou ik willen zeggen ... Dat zijn mijn woorden, dan mijn vertaling. Daarvan zou dan wel toch willen zeggen van nou, u heeft in ieder geval uw eigen fractie overtuigd dat dat zo is, maar er zijn hier tien andere fracties die u zeggen dat ze er wat minder vertrouwen in maken, of in ieder geval erg zorgen over maken. En ik zou bijna zeggen, laat nou ook zien dat u dat geluid hoort en doe er wat mee. Ga bijvoorbeeld bij uw collega's te rade nog een keer in het college van, we zijn hier goede dingen aan het doen en zorg dat u zichzelf ook in de goede positie zet.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Dank u wel, voorzitter. Ik hoorde mevrouw, de wethouder, mevrouw Meijs zeggen van, heb vertrouwen. Nou, natuurlijk hebben wij vertrouwen. Maar het gaat erover, als wij Haarlemmers spreken, en daar gaat het om, dat zij zeggen dat ze dat gevoel nog niet hebben. Dat inderdaad de melding wel in behandeling wordt genomen, maar dat horen ze ook. Maar dat dan de afhandeling zo lang duurt en dat ze dan in een of ander woud terecht komen, dat men niet meer weet ... En ze weten ook wel dat ze dan ondersteund worden door de ambtenaren van de gemeente Haarlem. Dus dat begint ook wel te komen. Daar hebben we het niet over. Maar we willen u alleen maar scherp houden dat het niet alleen gaat over de melding in behandeling nemen, maar het gaat ook over alle bedrijven die we nodig hebben om deze wachtlijst naar beneden te hebben. En daar willen we alleen maar u mee helpen en scherp houden om dat voor elkaar te krijgen.

De voorzitter: De heer Smit.

De heer Smit: Mevrouw de wethouder, u belooft een uitgebreide stand van zaken, informatie in april. U constateert ook dat het externe bureau, een extern onderzoek dan met eerste de gegevens komt. Dus die kunt u nooit helemaal ... In april pas, dus dat kunt u pas in mei vertellen. En dan zal het inderdaad voorlopige informatie zijn. U zegt ook, de procesoptimalisering loopt, maar dat is ook nog geen gelopen race. Daar bent u mee bezig. Dan denk ik dat u in april, in ieder geval OPHaarlem, nog niet helemaal blij kunt maken alle benodigde informatie. Ik hoop dat u daarmee ook toch toezegt dat u in mei en juni terugkomt om met ons de

vinger aan de pols te houden, want, en dat is voor OPHaarlem belangrijk, één zwaluw maakt nog geen voorjaar. En ik herken alle ambities, maar er moet een moment zijn, voor OPHaarlem, dat wij kunnen herkennen dat de zaken bestendig zijn. En dat niet meer een ploeg van, ik meen nu nog steeds negen mensen boventallig, erbij moet zitten om, zeg maar, het schip drijvend te houden. Die procesoptimalisatie, de adviezen van het externe bureau, moeten leiden tot een organisatie die met minder mensen aankan. En dan bestendig blijven functioneren. Nou, tot die tijd, weet dat met alle positieve insteek OPHaarlem u blijft volgen.

De voorzitter: De heer Rijbroek.

De heer Rijbroek: Ik wil nog even terugkomen op wat er ook in die laatste raadsinformatiebrief staat, onderaan, eerste pagina. Berekening op basis van extrapolatie. In hoeverre is dat, en wat is dat van invloed op de gegevens die je verzameld hebt en interpreteert zoals wij die krijgen in die tabel, die staafdiagrammen. Dus in hoeverre is dat invloed? Het tweede wat ik me tot slot afvraag, nu hebben wij dus drie rapportages, dit is de laatste. Wordt dat nou een formeel stuk of is dat alleen ter kennisgeving? Of gaan we uit dus echt van wat we per april krijgen? Dus dat extern onderzoek, de bevindingen daarvan?

Wethouder Meijs: Alles wat u hier leest is een formeel stuk, dus dat als eerste. En ik neem uiteraard de zorgen die hier op tafel liggen allemaal ter harte. Mijn excuus als dat niet zo zou zijn geweest, want volgens mij waren mijn eerste woorden hier niet dat ik zei, hiep, hiep, hoera, het gaat goed. Volgens mij heb ik heel duidelijk gezegd dat ik me nog steeds zorgen maak en dat ik me daar wekelijks, zo niet dagelijks over laat informeren. Dus natuurlijk, de zorg deel ik. En ik geef u de transparantie, zal ik maar zeggen, voor zover ik die heb, laat ik u dat zien. Ik laat u zien wat de trends hier zijn. Ik laat u zien wat de patronen zijn. Ik deel met u mijn zorg. Ik deel met u mijn voornemens via procesoptimalisering via externe onderzoeken. En ik hoop inderdaad in april wat uitgebreider stil te kunnen staan om te zien wat we hier bereikt hebben en hoe we dat in de toekomst kunnen voorkomen, of wellicht andere trends kunnen zien. Misschien kom ik met een zorgelijker verhaal, omdat we trends zien dat er een enorme toename is vanwege het abonnementstarief. Dat is een abonnementstarief wat gewoon wettelijk is uitgesproken vanaf 1 januari. Daar hebben wij geen invloed op. Dat is. En dat het ook iets duurzaam moet zijn, want dat is wat ik proef eigenlijk bij de meeste partijen hier, dat het niet stopt dadelijk. Dat we u meenemen in de rapportages als daar weer zorgen om zijn. Ja, ik kan u best beloven om hier tot en met in de zomer deze maandelijkse rapportage te doen. Want ik zou natuurlijk ook heel blij zijn als ik daar met een gerust hart de verwachtingen die ik nu heb, kan laten zien. Dus dat kan ik u wel toezeggen. Ik ga even een aantal zaken meenemen. Dat is onder andere de ... Hoe noem je dat? Het onderbrengen in spoed en niet spoed. Daar heb ik al een paar keer u over gehoord. En sommige vragen kan ik hier nu geen antwoord op geven. Die neem ik mee en die komen in april wat uitgebreider aan de orde. Maar ik wil vooral uw zorg delen natuurlijk. Laat dat helder zijn. Dat heb ik ook de vorige keer, toen u de complimenten gaf, allemaal laag gehouden en gezegd, het gaat over complimenten. Het gaat om de mensen die hierachter zitten. Die moeten geholpen worden.

De voorzitter: Ik heb nog een interruptie. Mevrouw Steyger.

Mevrouw Steyger: Nou ja, ik weet niet hoe het heet. Het zou wel heel vreemd zijn als GroenLinks zou zeggen, we zijn gerustgesteld als onze wethouder zelf zegt, er zijn ook nog zorgen. Wat ik wilde zeggen is, de cijfers geven trends aan. Sommige positief en sommige minder positief. Dat zien wij ook. Maar we hebben ook afgesproken dat we inhoudelijk ingaan op alle andere vragen als de evaluatie er is. En dan doen we dat ook op basis van een stuk en informatie van de wethouder. Dat was mijn punt.

De voorzitter: Duidelijk. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: Hoor ik nu ook een toezegging van de wethouder op mijn vraag? Dus dat we dan in april ook een ... Dat er in ieder geval geraadpleegd is bij onze aanbieders hoe ver het is met de wachtlijst? Wordt dat dan teruggekoppeld?

De heer ...: Dus de afhandeling.

Wethouder Meijs: Ja, de afhandeling.

De heer ...: Precies.

De voorzitter: De heer El Aichi.

De heer El Aichi: Ik heb geen antwoord gehad op mijn vraag. Mijn vraag was van, zijn er ook bezwaren ingediend? Zo ja, hoeveel? Ik bedoel, als er bezwaren komen dan gaat ook het ambtelijke apparaat aan de andere kant aan het werk. Dat kost ons ook geld. Ik ben benieuwd hoe dat daarmee zit? Dank u wel.

Wethouder Meijs: Nou, dat zijn een aantal relevante, technische vragen. Daar kan ik u nu geen antwoord op geven, die neem ik mee en daar komen we zeker op terug.

De voorzitter: Zo, voldoende besproken? O, mevrouw Booms, ChristenUnie. Gaat uw gang.

Mevrouw Booms-van der Meer: Voor het eerst iets zeggen. Nou, ik vraag me even af, hebben andere gemeenten hetzelfde probleem? Is het een landelijke trend of zijn er misschien gemeentes die het gewoon anders aanpakken, waardoor, nou ja, de gemeente ook misschien wat lucht kan krijgen?

De voorzitter: Dank u wel.

Mevrouw Meijs: Ja, daar hebben in het verleden, ook hier in de commissie, al een keer over gesproken. Dus wij zitten ook in een landelijk overleg hierover. Gemeente Haarlem is ook aangesloten bij de G40. Dat zijn platforms waar we hier met elkaar de kennis delen zoals wij dat aanpakken of dat andere gemeentes dit aanpakken. En uiteraard, als wij daar tips en tops horen, nemen wij die mee. En ik kan u alleen maar zeggen dat het iedereen, op dit moment, landelijk een trend is dat er een toename is in de aanmeldingen vanwege de abonnementstarieven. Maar hoe dat specifiek voor andere gemeentes gaat, dat weet ik niet. Ik heb mijn handen vol aan mijn eigen gemeente, dus.

De voorzitter: Goed, dank u wel.

7. Wijkgebouw in Molenwijk (o.v.v. de commissie) (MTM)

De voorzitter: Nou, dan gaan wij verder met het volgende punt. Dat is het wijkgebouw in Molenwijk. Dank u wel ook. Dit is op verzoek van de commissie geagendeerd. En we hebben hier ook nog een inspreker, dat is mevrouw Ooms, als het goed is. Voorzitter van de Wijkraad Molenwijk. Nou, u was al vorige keer hier ook, dus u weet hoe het werkt, neem ik aan? U krijgt drie minuten de tijd en als u het knopje indrukt, dan gaat de tijd lopen. Gaat uw gang.

Mevrouw Ooms: Dank u wel. Geachte leden van de commissie. Nadat ik namens de Wijkraad Molenwijk in uw commissie heb mogen inspreken over het ontbreken van een wijkgebouw in onze wijk, dat was oktober vorig jaar, heeft er al een flink aantal ontwikkelingen plaatsgevonden. Op aangeven van het college dat, zoals u kunt

lezen in de brief van 5 maart jongstleden, heeft gemeld bereid te zijn om samen met de Wijkraad mogelijkheden te willen onderzoeken, is op 10 januari al een bijeenkomst georganiseerd met een groot aantal betrokken disciplines. Vanuit de gemeente waren daar beleid gebiedsmanager, maatschappelijk ondernemen, maatschappelijke ondersteuning, onderwijs, vastgoed, communicatie. Alle woningcorporaties die actief zijn in Molenwijk waren aanwezig, DOCK was er, andere welzijnsinstellingen, zoals het sociaal wijkteam en Zorgbalans. Dus ongeveer alle disciplines die wij op onze lijst hadden staan, waren bij elkaar. In een zogenaamd wijktafelgesprek is onze vraag uitvoering besproken en alle partijen waren van mening dat de mogelijkheden voor een wijkgebouw zouden moeten worden onderzocht. Hiertoe hebben zij aan de Wijkraad gevraagd om een uitgebreidere onderbouwing van de noodzaak op te stellen en deze in te dienen bij de afdeling maatschappelijke ondersteuning. Bij goedkeuring door deze afdeling is de volgende stap, samen met vastgoed zoeken naar mogelijkheden. Het plan, te maken door de Wijkraad, is in de laatste fase en zal binnenkort worden aangeboden aan maatschappelijke ondersteuning. Bij het maken van die onderbouwing door de Wijkraad, hebben we contact met geïnteresseerde gebruikers van ons wijkgebouw. De Wijkraad als eerste, DOCK, Zorgbalans, Centrum voor Jeugd en Gezin, sociaal wijkteam, SportSupport, Groen en Vers, het Open Huis Schalkwijk, Pré Wonen, Ground8, Buurtbedrijf, Elan Wonen. Al deze partijen zijn door ons al benaderd en daar zijn we mee in gesprek. Er is nog niet echt een oplossing gevonden in de zin van een bepaalde ruimte die we zouden kunnen gaan gebruiken. Maar randvoorwaarden voor ons, die we hebben vastgesteld zijn, centraal in de wijk en groot genoeg om de mogelijke gebruikers een plek te kunnen geven. De insteek is om het één of een beperkt aantal van deze partijen als een soort hoofdgebruikers, die sterk bijdragen aan het realiseren van de doelstellingen van de Wijkraad, de verdere uitwerking ter hand te nemen. Zij zullen in de uitwerking en communicatie een korte lijn houden naar alle andere partijen, die naar verwachting in geringe mate van de voorziening gebruik gaan maken. Wij denken dat het voor uw beeldvorming belangrijker is om in ieder geval op de hoogte te zijn van deze laatste stand van zaken. Dank u wel.

De voorzitter: Mooi. Dank u wel. Zijn er commissieleden die nog een vraag hebben voor mevrouw Ooms? De heer Rijbroek, Trots Haarlem.

De heer Rijbroek: Rijbroek, Trots Haarlem. Ik heb aan u een vraag. Er zijn gegadigden. Om te kunnen bepalen, om te zeggen welke ruimte geschikt is of optie om te bouwen, is er al een businesscase? Dus dat je zegt van, er zijn doorlopende gebruikers, stakeholders. Ik heb zoveel vierkante meter nodig. Dat bepaalt ook, zeg maar, de strekking van hoelang, hoe ver je kan springen met je polsstok. Is dat ook bekend? Want dan kun je je locatie gaan bepalen.

Mevrouw Ooms: Nou, dat is nog niet helemaal bekend, maar dat zit wel in ons plan, zeg maar, wat we nu gaan aanbieden. Maar wij hebben dan een schatting gaan maken natuurlijk van, wat de benodigde, zeg maar, vierkante meters en ook gebruikstijden. Want het gaat er natuurlijk wel om dat we een aantal multifunctionele ruimtes in dat gebouw gaan krijgen die in de ochtend door de één en in de middag door de ander kunnen worden gebruikt. Dus daar zijn we op dit moment, zeg maar, de puzzel van aan het maken, waarbij het natuurlijk nog een beetje optioneel is of iedereen die nu praat over, we willen meedoen, of die ook inderdaad gaan instappen.

De heer Rijbroek: Tot zover dank voor de toelichting.

De voorzitter: Mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Ik had ook nog een vraag. Heeft u zelf een idee waar u dat gebouwtje wil hebben? Of heeft u in de wijk gekeken waar dat het beste zou kunnen zijn?

Mevrouw Ooms: Ja, daar hebben we uiteraard naar gekeken, maar dat is nog niet zo makkelijk in Molenwijk. We hebben bijvoorbeeld niet echt leegstaande gebouwen. Daar zijn we wel mee begonnen. We hebben bijvoorbeeld ... Als eerste optie hadden het gebouw van Garage Wester een beetje in ons hoofd. Dat is momenteel in gebruik, of gehuurd door Liander, die daar een trafostation aan het ontkleden, aan het ontmantelen zijn. En die dachten in eerste instantie dat ze het gebouw een jaar nodig hadden, maar dat gaat nu wel vier jaar worden. Dus dat was eigenlijk één van onze mooiste opties. Dat ligt mooi centraal in de wijk. Maar voordereest zijn er eigenlijk niet echt veel leegstaande gebouwen. Dus daarom heb ik ook in ons plan, maar dat krijgt u nadat we het hebben aangeboden ook aan de afdeling sociale ontwikkeling. Ook denken we dan bijvoorbeeld aan misschien een ruimte waar we tijdelijk met containers iets kunnen gaan doen. Want daar kun je tegenwoordig ... Nou ja, we zien het ook aan de Molenwieschool, die momenteel als vervangende ruimte voor de school een aantal fraaie containers heeft staan. Dus wie weet. Van de zomer zijn ze klaar met de bouw en ik dacht nou, misschien kunnen we er een paar overhevelen. Maar dat zijn allemaal nog een beetje dromen. We proberen stap voor stap, zeg maar, de zaak aan te pakken. En steeds als de eerste stap klaar is, dan pakken we de volgende.

De voorzitter: Mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Dank u, voorzitter. Ik wil de Wijkraad complimenteren met het harde werk. En de vraag stellen van, hoe ervaren jullie tot nu toe het proces?

Mevrouw Ooms: Nou, ik moet zeggen dat wij ... Dank u wel voor uw complimenten overigens. Wij werken hard, maar we zijn niet de enige. Ik moet echt zeggen dat ook de gemeente ons op alle manieren op dit moment aan het ondersteunen is. Ook dat wijktafelgesprek wat vrij snel eigenlijk van de grond kwam, waarbij alle partijen aan tafel zaten, waarvan wij het idee hadden, nou, die zouden een plek in onze wijk moeten kunnen krijgen. En ook die partijen waren allemaal erg enthousiast. Dus we zijn op dit moment echt met een groepje flink aan de slag en, nou ja, steeds maar stap voor stap kijken hoe ver we kunnen gaan komen. Maar met name de ondersteuning zijn we heel erg tevreden over.

De voorzitter: De heer Yerden. O, mevrouw Çimen, gaat u eerst.

Mevrouw Çimen: Dank u wel, voorzitter. Dank u wel uiteraard voor het inspreken. U gaf aan dat u binnenkort met het plan gaat komen, dat u dat dan gaat indienen. Kunt u ook een beetje een tijdsindicatie aangeven?

Mevrouw Ooms: Ja, we hopen binnen veertien dagen. We hadden het concept al klaar, maar daar heeft het beleidsteam van Schalkwijk afgelopen week even nog kritisch naar gekeken en die hebben ons nog gevraagd om wat aanvullingen daarbij te gaan zetten. Dus die gaan we nu maken. En ik hoop dat we dat binnen veertien dagen rond hebben en dat we dan ons plan gaan indienen.

De voorzitter: De heer El Aichi.

De heer El Aichi: Bedankt voor het inspreken. Ik heb een vraag. U heeft een aantal organisaties genoemd waar u mee samen wil werken. Ik mis wel één van de zelforganisaties in Schalkwijk, die misschien, eventueel, wil samenwerken met de Wijkraad. Dank u wel. Laat ik de vraag herhalen.

De voorzitter: En even uitleggen wat u bedoelt.

De heer El Aichi: Nou, er zijn gesprekken gegaan met DOCK, met CJG, met sociaal wijkteam. Tegelijkertijd, als ik naar de wijk kijk, de wijk is multicultureel. En in die wijk zit er ook zelforganisaties die actief zijn. Het verbaast me dat er geen contact is opgenomen door de zelforganisaties, om te kijken of zij bijdrage kunnen leveren. Dank u wel.

Mevrouw Ooms: Daar hebben we toch wel al wat contacten mee gehad, maar daar ben ik even de namen kwijt. We hebben gesprekken gehad met de moskee in Molenwijk en we zijn ook nog benaderd door iemand die ook nog wat plannen had om mogelijkwjs een gebouw ook in Molenwijk te gaan openen voor deze groeperingen. Daar zijn we nog wel mee in contact, maar dat lag allemaal een beetje wat vager. En die wilden gelijk grote gebouwen gaan neerzetten. En wij hadden meer het idee van nou, ik weet niet of dat echt tot de mogelijkheden behoort om meteen een flink gebouw te gaan neerzetten. Dus wij dachten, als we nou kleiner gaan beginnen en dan stap voor stap wat groter gaan groeien. Maar we zijn daar wel mee in contact.

De voorzitter: De heer Yerden.

De heer Yerden: Dank u wel, voorzitter. Nou, als ik goed begrijp, u bent op zoek niet alleen een vergaderruimte, maar op zoek naar verschillende activiteiten voor verschillende doelgroepen. En u bent ook bezig op korte termijn, op langere termijn oplossing te zoeken. En ik ben ook gisteren in Molenwijk geweest en ik ook hier en daar gekeken. En daar zag ik ook wel eigenlijk zoals ook een daar '...' Frieslandlaan. En ik heb net even met mijn collega gesproken. Is het ook mogelijk zo'n boot, zo'n platte boot in de Zuid-Schalkwijk, zo'n tijdelijke oplossing?

De heer Oomkes: Molenplas.

De heer Yerden: Molenplas.

De heer Oomkes: Molenplas.

Mevrouw Ooms: U wilt dat ik het bij mij thuis ga doen? Ik woon op een woonboot. Maar als u bepaalde plekken op het oog heeft, waarvan u zegt nou, dat zou mooi zijn. Maar ons punt is wel een beetje, dat we het wel centraal in de wijk willen. We hebben bijvoorbeeld ook al gesproken met de voetbalvereniging die bij ons zit, want die hebben natuurlijk een kantine die overdag ook nog weleens leeg staat. Maar dat ligt compleet aan de rand van de wijk en met name voor oudere mensen, en u heeft waarschijnlijk ook gezien dat Molenwijk, ik geloof, een heel hoog percentage alleenstaande, oudere mensen heeft. Nou ja, die zie ik toch niet allemaal met een rollator over de Zuid Schalkwijkerweg naar de voetbalvereniging wandelen. Terwijl de Frieslandlaan, de buurt waar we nu ook zitten met onze wijkkamer, dat is natuurlijk een mooie, centrale plek.

De voorzitter: De heer Hulster.

De heer Hulster: Dank u wel. In het stuk wordt gesproken over de sociale hypotheek. Maakt dat nog steeds onderdeel van uw plan uit?

Mevrouw Ooms: Ja, die gaan we er zeker bijzetten, want dat schijnt in een paar andere gemeentes heel goed te werken. En kijk u weet, een Wijkraad, wij hebben zelf geen geld. Dus als we iets willen, waar kom je dan

terecht? Dan wordt het of crowdfunding of grote bedrijven of woningcorporaties die ons eventueel kunnen helpen, de gemeente. Maar waarom ook niet met de sociale hypotheek?

De voorzitter: Goed. Dank u wel. Dit was het? Dan wil ik u bedanken voor uw bijdrage. Het was, volgens mij, wel heel erg duidelijk. En succes met de plannen van u.

7.1. Wijkgebouw in Molenwijk (e-mail: wijkraadmolenwijk)

De voorzitter: Dan gaan we tot behandeling over.

7.2. Reactie college aan wijkraad Molenwijk over wijkgebouw

De voorzitter: Wie wil als eerste het woord? Mevrouw Timmer-Aukes.

Mevrouw Timmer-Aukes: Dank u wel, voorzitter. Ook mijn complimenten aan de Wijkraad, alsook aan de gemeente voor al hun harde werk. En dank dus ook voor het inspreken en ons op de hoogte houden. Als bewoner van Molenwijk kan ik het belang van een wijkgebouw maar al te goed onderschrijven. Het is ook gek dat Molenwijk als enige wijk in Schalkwijk geen wijkgebouw heeft. Een plek waar alle bewoners van Molenwijk terecht kunnen voor hulp, maar zeker ook gewoon voor een kopje koffie. Wat mevrouw Ooms ook zegt van, een groot aantal bewoners in Molenwijk is wat ouder. En om eenzaamheid te bestrijden is het dan ook goed als ze gewoon ergens naartoe kunnen gaan voor wat gezelligheid. Goed om te horen dat er ook schot in de zaak zit en dat het plan, waarin de noodzaak voor het wijkgebouw wordt uitgelegd, binnen veertien dagen er dus is en dan naar de afdeling maatschappelijke ondersteuning gaat. Wij gaan er dan ook vanuit dat de noodzaak gewoon heel duidelijk is. En hopen dat er snel met de afdeling vastgoed kan worden gekeken naar mogelijkheden waar dat gebouw dan ook kan worden geplaatst.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Dank u wel, wethouder, of voorzitter. Ik wil ... Precies. Ik vind het plan van de Wijkraad Molenwijk ... Steun ik. En ik vind ook dat we, ook gezien de nieuwe democratie, daar echt iets mee moeten doen. En ik wil dan ook de wethouder vragen om alle mogelijkheden te bekijken van welk maatschappelijk vastgoed hiervoor in aanmerking kan komen. Dat hoeft niet altijd meteen een heel gebouw, maar dat kan ook bijvoorbeeld een flat zijn die gewoon te koop staat en zeggen van, daar kunnen we alvast iets gaan beginnen. Maar er moet in ieder geval wel een wijkgebouw komen waar je die samenhang en die samenwerking met elkaar kan gaan bewerkstellingen.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: Ook mijn complimenten aan de Wijkraad. Ze hebben heel goed werk verricht. En het is inderdaad jammer dat Molenwijk geen wijkgebouw heeft en dat jaren geleden, in ieder geval, daar de wijkgebouwen wegbezuinigd zijn. Gezien de, zoals we horen, mensen die daar wonen en de vergrijzing, is het natuurlijk heel verstandig om daar iets te hebben tegen eenzaamheid. Maar ook voor jongeren is in een wijk altijd wel iets nodig. En ik hoop dat de gemeente in ieder geval een bijdrage kan leveren, samen met eventueel de woningbouwverenigingen. Ik weet niet of daar nog nieuw gebouwd kan worden, want wellicht dat daar ook naar gekeken kan worden. Ik denk dat alle opties open moeten zijn om te komen tot een goede oplossing.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Yerden.

De heer Yerden: Dank u wel, voorzitter. Nou, de Wijkraad Molenburg is op zoek naar een accommodatie voor activiteiten en voor de bewoners van de ...

De heer Oomkes: Molenwijk.

De heer Yerden: Molenwijk, voor mijn ... Molenburg, ja.

De heer Oomkes: Molenwijk.

De heer Yerden: Molenwijk. Voor bewoners van de wijk, alsmede vergaderruimte. In de vorige bijeenkomst van de commissie Samenleving, heeft de Wijkraad een globaal, een plan gepresenteerd voor een wijkgebouw. Dat is samenwerking, denk ik, met DOCK. En is opgesteld. Duidelijk is dat dit niet morgen gerealiseerd kan worden. Voor korte termijn zal er daarom een oplossing gevonden moeten worden voor een aantal urgente problemen. Molenwijk, vooral in het westelijke deel, is één van de snelst vergrijzende wijken van Haarlem. Het voorzieningenniveau voor ouderen in Molenwijk is laag. Afstanden tot openbare vervoerhaltes relatief groot. Molenwijk heeft geen echt hart. Het zwaartepunt van voorzieningen ligt juist aan de oostkant van de wijk. Wijkcentrum De Wereld, Laan van Berlijn, heeft zeker een rol voor de Molenwijkers, maar dan vooral de gezonde bewoners, die lopend of rijdend de psychologische barrière Europaweg overbruggen. De behoefte van de wijkraad aan een eigen ruimte voor voorzieningen is legitiem. Voor de korte termijn zal er een oplossing gevonden moeten worden voor de minder vitale senioren in Molenwijk. Het is nu nog niet duidelijk hoe groot de behoefte is aan een ontmoetingsruimte voor minder vitale senioren in Molenwijk. Maar zeker is dat de behoefte snel zal groeien door het beleid langer zelfstandig thuis wonen en de keuze voor een verzorgingshuis niet meer bestaat. Het huidige gebouw, ik heb het net verteld, zo'n Frieslandlaan of zo'n boot of een andere mogelijkheid, zal een optie zijn. Het is belangrijk dat de gemeente hiernaar een onderzoek instelt, wat de mogelijkheden zijn en op welke wijze een sluitende exploitatie kan worden gerealiseerd. Wellicht kan het budget voor de Wijkraad hierbij een rol vervullen. Ook zal onderhandeld moeten worden met huidige bewoners, als het Frieslandlaan is. Het is te belangrijk om dat DOCK hierbij te betrekken vanwege hun expertise en hun adviesrol naar de Wijkraad Molenburg. Wij kijken dan mogelijkheid in de richting van het DOCK, vanwege hun ervaringen en expertise. Maar DOCK heeft voor mij geen taakstelling in Molenwijk, want het is niet zo een zogenaamde aandachtswijken. Dat is het.

De voorzitter: Dank u wel. De heer El Aichi.

De heer El Aichi: Dank u wel, voorzitter. Ik wil ook de Wijkraad bedanken voor de voortvarendheid en de wijze waarop zij met het idee zijn omgegaan om een wijkgebouw in Molenwijk te realiseren. Uit de brief van het college heb ik begrepen dat er een aantal instellingen bij elkaar zijn gekomen om te kijken naar de haalbaarheid van een wijkgebouw. Ook goed om te lezen dat er een groot aantal organisaties aanwezig waren om met elkaar te verkennen of behoefte aan een wijkgebouw in Molenwijk een breed draagvlak kent. In de brief van het college is te lezen dat met name gezocht moet worden in bestaande voorzieningen. Heeft de wethouder toevallig een idee waar zo'n voorziening terecht kan komen? Mijn vraag, of wat betreft het CDA, wij staan positief tegenover het idee. Wij vinden dat Molenwijk ook een wijkgebouw verdient. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Çimen.

Mevrouw Çimen: Dank u wel, voorzitter. De oproep van de inwoners van Molenwijk is helder. En dat daar breed draagvlak voor is, dat blijkt ook wel uit de reactie van het college. Het is ook goed om te horen van de inspreker dat er goed contact is geweest vanuit alle disciplines en dat er keihard wordt gewerkt en dat daar

dus ook binnenkort een concreet plan voor ligt. Maar waar zij concreet natuurlijk gewoon om vragen is een locatie of een noodlocatie op korte termijn. Dus ik hoor graag van de wethouder of zij daar al enige beelden bij heeft, waar dat inderdaad ook zou kunnen, zoals meerdere fracties hier al hebben gevraagd. Deze commissie heeft het de vorige vergadering namelijk nog gehad over het bestrijden van eenzaamheid. En we refereren hier ook bijvoorbeeld aan ouderen, maar het is eigenlijk voor alle leeftijdscategorieën van jong tot oud. Mensen willen wel bij elkaar komen, maar in Molenwijk is er gewoon geen plek waar dat kan. Dus uiteraard steunt mijn fractie ook zo'n plek in Molenwijk. En uiteraard hoor ik gewoon graag van de wethouder of zij heeft gedacht over de noodlocaties. Dank u wel.

De voorzitter: De heer Hulster, Actiepartij.

De heer Hulster: Dank u wel. Wij geloven dat de gemeenschappelijke ruimtes ongelofelijk belangrijk zijn in een maatschappij waar mensen steeds meer op zichzelf zijn aangewezen. En daarom hebben we ook al jaren aan het college gevraagd om nu eens een inventarisatie te maken van de hoeveelheid maatschappelijke vastgoed die er nodig is, in deze stad. En nu lijkt dat één wijkraad gewoon kan aantonen dat er in hun wijk gewoon een enorme potentie is om maatschappelijk vastgoed te vullen met allerlei hele belangrijke voorzieningen. Dus blijkaar is de vraag aan maatschappelijk vastgoed in ieder geval groter dan wij dachten, of wij of het college dachten in ieder geval. Dus we zijn heel blij met dit initiatief. Ik denk dat het ook een voorbeeld kan zijn voor andere wijken, want als we als gemeenteraad zelf niet in staat zijn om voldoende voorzieningen te bouwen, dan moet de Wijkraad het zelf maar gaan doen. En daarbij moet ik zeggen dat ik de vondst van de sociale hypotheek echt buitengewoon interessant vind, en dat zou ook zeker een model kunnen zijn wat op meer plekken kan worden nagevolgd. Nog los van dat we natuurlijk als gemeente ook bereid moeten zijn om hierin te investeren.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Rijbroek.

De heer Rijbroek: Dank u wel, voorzitter. Zoals ook veel in andere wijken duidelijk is, zorgt een wijkgebouw voor een centrale functie. Als je kijkt hoe het maatschappelijk zich ontwikkelt, de individualisering, langs elkaar heen kijken en langslopen, vraagt dat om een positief signaal. Dan wil ik ook zeggen, dat ook de aandacht moet zijn, mensen moeten langer thuis blijven wonen, omdat ze anders valide zijn of ouder. Niet iedereen heeft familie of kennissen die daar direct naar kan omzien. Dat komt voor. En dan is zo'n functie natuurlijk van wezenlijk belang, dat je bij elkaar bent. Een soort van saamhorigheid. En dat kun je natuurlijk samen vormen met andere sociale organisaties, buurtclubs, of degene die cursussen, opleidingen geven. Het geeft ook economisch, maar dat is bijkomstig, natuurlijk ook een boost. Ik wil wel, want dat gaf ik aan aan de Wijkraad, zet daar even op, inventariseer, er is een proefconcept, dat ik begrepen heb, wie daarin belangstellend is. Dat bepaalt natuurlijk ook je inzet en je indeling in je weekschema. Hoeveel bezetting daar zal zijn. Dus ook, hoeveel behoevende netto en bruto, nou word ik technisch, vloeroppervlakte je nodig hebt. Vandaaruit kan je bepalen in Schalkwijk welke waarde grond gebouwwaarde, ik ben een beetje technisch daarin, dan daarvoor benodigd is om dat neer te zetten. Wel rekening houdend met natuurlijk technische voorschriften, brandweernormeringen en het bestemmingsplan. Het is natuurlijk een cultureel c.q. sociale functie. Dank u.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Dank u, voorzitter. We zijn een groot voorstander van het wijkgebouw in Molenwijk en van wijkgebouwen in het algemeen, net zoals de heer Hulster. Er is op dit moment geen plek in Molenwijk om activiteiten te organiseren. Goed dat er een plek komt waar van alles georganiseerd kan worden. We zijn enthousiast dat er een wijkgebouw komt waar iedereen welkom is, net als bij het Wijkcentrum Alleman, dat

pas geopend is. Zo kan de eenzaamheid tegengegaan worden en kan men zich als vrijwilliger, of door het doen van een cursus, weer nuttig voelen en weer genieten van elkaar. Wij zijn ook voorstander van de eventuele module bouw en juichen deze oplossing toe. We zijn benieuwd naar de mogelijkheid om hier met een sociale hypotheek te werken. Door op deze manier de bewoners erbij te betrekken wordt het een gezamenlijk project. Wij zeggen, doen.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Smit.

De heer Smit: Dank u wel, meneer de voorzitter. Prettig om aan het eind te zitten en te beamen wat onze goegemeente in zijn totaliteit heeft gezegd. En ik denk dat de ambitie van beide kanten er is om een volwaardige wijkvoorziening te creëren en daar wacht OPHaarlem met belangstelling op.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Booms, ChristenUnie.

Mevrouw Booms-van der Meer: Nou, ook wij zijn ... Ik vind het een prachtig initiatief, heel erg belangrijk ook dat er een wijkteam is. Ik denk dat het wel heel belangrijk is om de wijk ook erbij te blijven te betrekken, wat hun behoefte is. En, nou ja, financiën is natuurlijk ook een aandachtspunt. Maar ik denk dat de wethouder zich daar wel mee zal bemoeien. En ik denk ook, om te kijken wat jong en oud voor elkaar kan betekenen. Dat er een integratie van de verschillende, nou ja, leeftijden zal komen. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Van Kessel, VVD.

De heer Van Kessel: Dank u wel, voorzitter. Nou, eigenlijk een beetje een saai debat, maar dat is misschien maar goed ook. Ik heb echt mijn best gedaan om iets te vinden waar ik het niet mee eens was, maar ik sluit me aan bij alle woordvoerders, voornamelijk bij alle complimenten die geuit zijn richting het goede werk van de Wijkraad. Wij kijken ook uit naar de onderbouwing van de noodzaak en de stukken en de reactie van de wethouder of van het college daarop. En graag sluit ik me ook aan bij de goede vraag van de collega's van het CDA over de financiering en van D66 over een mogelijke plek.

De voorzitter: Dank u wel. Dan gaan we nu naar de wethouder. Wethouder Meijs.

Wethouder Meijs: Nou, dank u wel, voorzitter. Het is duidelijk dat het een breed gedragen behoefte is en dat er een wens ligt die mevrouw Ooms hier voor de tweede keer heeft neergelegd vanuit de Wijkraad. Hartelijk dank. Wij sluiten daar als college of als gemeente natuurlijk op aan. En wij hebben ook heel duidelijk gezien dat er een enorm draagvlak is om dit te gaan ontwikkelen. Dit is echt een ontwikkeling. We willen het ook stap voor stap gaan doen, precies zoals de inspreker eigenlijk al zei. Dus we gaan nu het proces in om samen met de Wijkraad te kijken wat de mogelijkheden zijn en wat ... Nou ja, het onderzoek naar een locatie. Welke locatie dan het meest optimale is? Hoe dat zich verhoudt met het beheer? Hoe dat zich verhoudt met de gebruikers? Er wordt al gesproken over wederkerigheid, zoals u net zei van jong en oud. Meerdere gebruikers door de hele dag. Welke partners we gaan betrekken om het beheer te geven of de uitvoering te geven over het wijkgebouw. En vooral ook, denk ik, als laatste in mijn opsomming, maar ik denk als eerste, wat de bewoners willen. En ik denk dat daar het geluid van de Wijkraad gewoon dominant is. Zij hebben als beste in beeld, denk ik, wat daar kan komen en wat daar gevraagd wordt. En dat we ook kijken wat er nu op dit moment al aan ontwikkelingen zijn, aan groepsvorming. Ik kom uit die wijk, dus ik weet het. En ik zie daar diverse clubjes. Ik zie wandelende mensen over het Jaagpad, over de Zuid Schalkwijkweg hun ronde maken door het groengebied daarachter. Dus er zijn heel veel groepen daar al actief. En dat die daar een huis zullen vinden in een wijkgebouw, dat lijkt me, nou, alleen maar heel erg positief. En ik, nou, begrijp dat u daar

eigenlijk allemaal bij aansluit. Ik zal die inventarisatie doen. Daar, in dat hele proces, zal ik u meenemen, maar ik kom dan ook weer terug natuurlijk bij u, wat dat gaat kosten. Want dat is natuurlijk ook niet voor niets. En het hele idee van een sociale hypotheek dat trekt me natuurlijk enorm aan, want dan krijg je een soort wederkerigheid in diensten die je daar kunt onderbrengen, waardoor je een soort, nou ja, break-even-point zou kunnen gaan hebben. Ik weet dat er in den lande al meer van dit soort voorbeelden zijn, ook op wijkraadsniveau. Dus, nou, dat juich ik alleen maar als wethouder toch ook toe, om daar onderzoek naar te doen. Dus dat zullen we ook zeker bij het wensonderzoek en het locatieonderzoek en de hele uitwerking daarvan meenemen. En ik kan u alleen maar zeggen dat ik daar bij de commissie over terugkom en dat u als raad uiteindelijk daarover gaat beslissen, hoe dat dan uiteindelijk vorm gaat geven. Nou, er zijn wat suggesties gedaan over de partners die daarbij betrokken zijn. Die zijn ook al aan tafel geweest in januari. En ik heb een hele briefwisseling al vanaf oktober, dat er dus ook al diverse partijen geïnteresseerd zijn. Dus, nou, ik denk dat we daar echt wel een mooi plan hebben en daar komen we over terug.

De voorzitter: De heer Yerden.

De heer Yerden: Dank u wel, voorzitter. Nou, vorige week u en ik waren bij de opening van de Wijkcentrum Parkwijk aan Sluyterslaan van DOCK. En het was prachtig. En het weekend wordt gebruikt door de zelforganisaties. En zij koken voor de buurt ook. Dat is dan ook een ... De buurt is ook tevreden. Zo'n model kunt ook wel misschien in de Molenwijk neerzetten. En DOCK heeft hier wel ervaring. En het zal ook goed zijn hun ervaringen meenemen. En met hun samen aan de slag. Dank u wel.

Wethouder Meijs: Dank u wel, voorzitter. U pleit voor een wijkgebouw Alleman 2.0. Nou, Alleman 1.0 is net begonnen, zal ik maar zeggen. En het was ontzettend feestelijk. Dat kan ik alleen maar beamen. En wat me vooral bijbleef van die opening, maar ook van de keren dat ik daarvoor er was, hoe centraal de keuken is. Dus welke locatie we ook zullen vinden, ik zal er een hardgrondig pleidooi houden voor een goede keuken. Want ik denk samen eten, samen koken bindt. En of dat dan met jongeren is, met ouderen, met zelforganisaties, links, rechts, dik, dun, maakt niet uit. Dus dat wordt het hart van het wijkgebouw in de Molenwijk.

De voorzitter: Dank u wel. Nog één opmerking, de heer Rijbroek, Trots.

De heer Rijbroek: Misschien een suggestie. U gaf dat, als ik het goed beluisterd heb, volgende week in de commissie wordt behandeld. Evaluatie, uitvoeringsregeling subsidie zelf en de belangenorganisaties misschien als we dat evalueren, dat misschien bepaalde organisaties die daar willen zijn problemen met de financiering. Ik weet niet of dat ook bedoeld wordt. Dat dat daarin meegenomen kan worden. Dus dat organisaties dan een stukje voorfinanciering hebben. Dus evaluatie, uitvoeringsregeling zelf en belangenorganisaties. Er zitten een aantal van ook, die daar benoemd zijn, in Schalkwijk.

Wethouder Meijs: In die commissie houden.

De voorzitter: Wordt meegenomen. Goed, dank u wel. Nou, we wachten met smart op de plannen de suggesties. Dus dat we er een klap op kunnen geven. En we gaan nu lekker eten. Ik verwacht u, even kijken ...

Mevrouw Özogul-Özen: Was er nog een rondvraag?

De voorzitter: O ja, er is nog een ... Wacht. Momentje, er was één rondvraag van mevrouw Özogul. Laten we die gelijk maar even doen, dan kan mevrouw Meijs weg. Ja?

Mevrouw Özogul-Özen: Maar dat wilde ik eigenlijk doen naar de inspreker die daarstraks komt.

De voorzitter: Dan komt die later. We gaan eten. Smakelijk eten en ik verwacht u tien voor zeven weer terug.

PAUZE

8. Uitwerking pilot regelluwe bijstand (FR)

De voorzitter: Zo, welkom terug bij de vergadering. We gaan verder met punt 8. Dat is de uitwerking pilot regelluwe bijstand. En dit is op verzoek van de VVD geagendeerd. En de fractie van de VVD wil informatie ophalen bij de wethouder over de noodzaak en vormgeving van dit experiment en de wijze van evalueren. De heer Van Kessel, gaat uw gang.

De heer Van Kessel: Nou, graag. Dank u wel, voorzitter. Deze coalitie wil graag experimenteren met het basisinkomen. Dat is een ideeetje van GroenLinks. En zit hier een slimme wethouder, voorzitter. Want ik denk dat hij bij het smeden van het coalitieakkoord al wist dat een dergelijk experiment helemaal niet was toegestaan. Klopt dat? Zo vraag ik de wethouder. Was u ten tijde van het coalitieakkoord op de hoogte dat de regels in Nederland een experiment met het basisinkomen niet toestaan? Maar goed.

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Volgens mij gaat dit niet over een experiment, over het basisinkomen, maar over een ander experiment.

De heer Van Kessel: In dat geval zal ik snel doorgaan met het experiment over de regelluwe bijstand dat wel doorgaat. Ik vrees namelijk dat dit helemaal geen experiment is. Als academicus moet de wethouder weten dat een experiment wetenschappelijk onderbouwd is. Het heeft een onderzoeksopzet en daar is hier, volgens mij, helemaal geen sprake van. De doelstelling is bijvoorbeeld onduidelijk. Kan de wethouder aangeven welke hypothese hij wil gebruiken in dit experiment? Ik neem aan dat de wethouder antwoord wil geven op de vraag, in hoeverre deze interventies kunnen leiden tot betaald werk. En bijvoorbeeld het type onderzoek dat hier gedaan gaat worden. Kan de wethouder aangeven of dit een verklarend onderzoek gaat worden, of een effectiviteitsonderzoek? Graag hoor ik van de wethouder hoe dit experiment vorm gaat krijgen. En als dit geen experiment is, waarom hij de commissie dan laat denken dat er een experiment komt?

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: De Participatiewet. Ik weet dat vanaf 2017 Jette Kleinsma hier inderdaad al iets over heeft geïntervenieerd en er al diverse gemeentes zijn die bepaalde initiatieven daarin hebben genomen. Maar in Haarlem zie ik inderdaad niet wat er gebeurt als bijstandsgerechtigden minder regels opgelegd krijgen en meer invloed krijgen op hun eigen reïntegratietraject. Worden ze intrinsiek gemotiveerd en worden er andere keuzes gemaakt? Hart van Haarlem wil weten of dit een positief effect heeft op onder andere de uitstroom naar werk. Want daar zijn we wel van, dat mensen gewoon werk moeten hebben en volgens mij is er ook genoeg werk. Heeft het uitstroom en motiveert ze dat? Krijgt er een soort sociale participatie en welbevinden als we deze regels toepassen. De vraag is als volgt. Wat is het effect als andere invulling van verplichtingen en sancties op het gedrag van bijstandsgerechtigden, de resultaten die ze behalen en hoe wij hun situatie dan beoordelen? Hart van Haarlem wil antwoord hebben op bovenstaande vraag. En ik zie nog niet dat dit experiment daar antwoord op geeft. Ik heb zelf aan het stuur en op maat, dat lijkt me een perfecte

doelstelling. De doelgroep van het experiment bestaat zowel uit de nieuwe instroom, als uitkeringsgerechtigden en het zittende bestand. Een aantal groepen wordt uitgesloten van het experiment. Dit zijn dak- en thuislozen, niet Nederlandstalige statushouders, zelfstandigen en mensen in een instelling. Mensen met ernstige psychosociale problemen, arbeidsongeschikten, WIA en 62plussers. Daar zijn wij voorstander van. Want sommige mensen kunnen niet meedoen en kunnen inderdaad in het kader van de Participatiewet op een andere manier meedoen aan deze maatschappij. Voor deze doelgroepen zijn dan ook andere programma's en laten we die dan ook op deze doelgroepen laten gaan. Wat ik eigenlijk wil met een experiment, is dat je kan vergelijken. We hebben het nu over eigen regie. In deze groep krijgen bijstandsgerechtigden zelf regie over hun plan van aanpak. Re-integratie en participatie. Perfect, laten we dat doen. Maar laten we dan vergelijken met een groep die we intensief gaan begeleiden. In de groep intensief krijgen bijstandsgerechtigden een intensieve maatwerkbegeleiding en er zijn meer contactmomenten. Hoe werkt dat? Hoe krijgen we die mensen aan het werk en hoe laat we die mee participeren? En laten we dat ook vergelijken met spoor drie, gewoon regulier, zoals we het nu doen en zoals we er nu mee bezig zijn. En wat heeft dat voor effect? We hebben het namelijk over drieduizend mensen die in de bijstand zitten. Ik zou ook willen weten hoe lang het experiment gaat duren. Is het één jaar, is het twee jaar? En wat het effect dan is? Hebben mensen meer motivatie om aan het werk te gaan? Hebben ze aan scholing en talentontwikkeling gedaan? Sociale participatie. Wat is daarmee gebeurd? Relatie burger-overheid. Hebben ze zich inderdaad laten gaan en hebben wij als overheid daar veel meer mee aan de hand? Gezondheid. Hoe gaat het met ze? Welbevinden. Is er meer stress? En de beoordeling van de nieuwe werkwijze en de coaches die daarmee bezig zijn. Dus, wat is de regelluwe bijstand? Ontheffing van de plicht te solliciteren, vrijwillig deelnemen aan re-integratieactiviteiten en bijverdiensten te behouden. Ik weet het nog niet. En daarbij zou ik ook willen meegeven, een experiment regelluwe bijstand werkt vaak ongelijke behandeling in de hand. Hoe gaan we dat gevoel bij de Haarlemmers weghalen? En ik zou ook graag willen weten, de cliëntenraad die wij hebben, welke rol zou die in dit project kunnen spelen? Dank u wel.

De voorzitter: U heeft een interruptie van de heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Dank u wel, voorzitter. Mijn vraag aan mevrouw Zoon is eigenlijk, als ik uw kritieken zo hoor, wat vindt u dan eigenlijk van het stuk wat hier voorligt?

Mevrouw Zoon: Ik vind het een eerste stap naar een basisinkomen. Echter, waar het mee vergeleken wordt, dat mis ik. Dus ik mis van, waar vertrekken we uit en waar willen we naartoe en wanneer is het gehaald? Dus welke doelstellingen hebben we nu met elkaar? Willen we bereiken, om te zeggen van nou, dit is een project wat gehaald wordt. En dat mis ik in dit stuk.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Steyger.

Mevrouw Steyger: Dank u wel, voorzitter. En dank mijn collega van de VVD, die steeds vertelt wat GroenLinks belangrijk vindt en dan kan ik dat nu nog een keer vertellen. Want dit experiment is onder andere gebaseerd op een motie die wij ooit hebben ingediend. Het basisinkomen is voor GroenLinks belangrijk, niet om de titel, maar om een eerlijke verdeling tussen tijd en geld. Wij hebben het nu in het stuk vooral over de regelluwe bijstand. En waar wij gewoon heel benieuwd naar zijn is, wat de ervaringen tot nu toe zijn, zowel bij de uitvoering als bij de mensen die gebruik kunnen maken van de regelingen zoals die er nu zijn. Zijn die positief of zegt de wethouder nou, dat kan nog wel wat scherper? Of het heeft niet zoveel opgeleverd. Dat vinden wij interessant om te weten. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Dank u wel, voorzitter. Kijk, ik vind het prima dat GroenLinks vindt dat een basisinkomen een goed idee is. Alleen wat ik jammer vind van GroenLinks, is dat ze dit voorstellen in het coalitieprogramma, ook in jullie verkiezingsprogramma, terwijl jullie weten dat dit in Nederland helemaal niet mogelijk is. En dan vind ik eigenlijk dat je de kiezers aan het bedotten bent. Bent u dat met mij eens?

Mevrouw Steyger: Nee. Het is duidelijk dat, ik zal maar zeggen, de stip op de horizon van die eerlijke verdeling, die zit inderdaad op de horizon en daar kan een vorm van basisinkomen een bijdrage aan leveren. Maar misschien zeggen we inmiddels, er zijn ook andere manieren om die herverdeling tot stand te brengen. En dan heet het niet basisinkomen, maar iets anders. Maar de visie van GroenLinks is, is dat wij dat heel belangrijk vinden in de samenleving.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Yerden.

De heer Yerden: Dank u wel, voorzitter. En de Partij van de Arbeid vindt heel belangrijk dat de mensen met een uitkering weer aan het werk gaan. Dit moet echter wel mogelijk zijn. Ik denk dat hierover geen verschil van mening is. Verschil van inzicht hoe je dit kunt bereiken zijn er wel. De Partij van de Arbeid kiest voor de positieve stimulering dat aansluit bij de mogelijkheid van de uitkeringsgerechtigden. Er zijn zeer verschillende factoren, waardoor mensen in de bijstand terechtgekomen zijn, ziekten, geestelijke- en lichamelijke beperkingen, GGZ-problematiek, werkloosheid, echtscheiding en enzovoort. Duidelijk is dat een uniforme benadering waarbij alle uitkeringsgerechtigden, dat we hierover gesproken hebben, vier maal per jaar in een goede gesprek onder druk wordt gezet om te gaan werken, niet werkt. Zo'n benadering creëert angst en leidt er niet toe dat mensen in beweging komen. Als we naar het collegeprogramma kijken, duurzaam doen, dan zien we wel dat alle mogelijkheden goed onderzocht zijn. En het college van Haarlem een experiment gaat doen met de bijstand. In de informatienota worden de leden geïnformeerd over de wijze waarop invulling wordt gegeven aan het experiment met de bijstand. In de nota wordt het duidelijk dat de gemeente geen eigen inkomstenbeleid mag voeren. In de nota wordt een aantal voorstellingen gedaan, om met voor de uitkeringsgerechtigden eenvoudiger te maken om aan het werk te gaan zonder verlies van uitkering. Ditzelfde geldt voor het volgen van een opleiding.

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Dank u wel, voorzitter. Ik wil aan de heer Yerden vragen van, wat gaan we nou oplossen? Want u zegt van, het werkt. En dan denk ik van, dat kan. Maar ik zou graag willen weten van, werkt ten opzichte van wat? Van welke regelgeving werkt dat dan en wat is er dan behaald?

De heer Yerden: Nou ja, dat is ook een regel, als we opzoeken gaan naar de regel. Regel is de stimulering van de mensen van bijstand naar werk. Dat is ons doel. En hoe pak je het aan? Het gaat over de methode. En als we naar de mensen kijken, zij willen niet vrijwillig terugkomen naar de bijstand. Maar kunnen we stimuleren? Hoe kunnen wij in beweging krijgen? De positieve benadering zal aansluiten bij hun denkwereld. Dat is ons uitgangspunt.

Mevrouw Zoon: Helder.

De voorzitter: Bent u klaar met ...

De heer Yerden: Ja, ik ben klaar.

De voorzitter: De heer Smit.

De heer Smit: Goed voorstel. Dank u wel.

De voorzitter: Mooi. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özen: Ook de SP is natuurlijk voor eerlijk delen en ook een goede behandeling van bijstandsgerechtigden. En ze niet in een hoek zetten van, ze willen niet werken. Heel veel mensen in de bijstand die willen heel graag werken. Alleen, als ik terugkijk naar de periode zolang ik nu in de raad zit. In het verleden hadden wij re-integratiebudgetten. Hadden wij re-integratie mogelijkheden. Hadden we budgetten om mensen vanuit de bijstand op te leiden en te helpen naar een baan. Dat is in de afgelopen jaren allemaal wegbezuinigd. We hadden ook bijvoorbeeld, wat ik in het stuk zie staan, ondernemers. Dat is een hele tijd stopgezet. Die mogelijkheid was er niet. Dat weet ik, omdat ik een aantal mensen begeleid heb die dat heel graag wilden, maar de mogelijkheid niet hadden. Sinds een jaar zijn ze gelukkig nu bezig, na vijf jaar proberen. En ik zie dat het hartstikke goed gaat. En de vooruitzichten zijn ook dat ze uit de bijstand komen. En dat is eigenlijk juist de bedoeling, wat mij betreft, voor regelluwe bijstand. Een van de andere beperkingen is wat ook in het stuk staat, is bijvoorbeeld zodra je weer terugvalt in de bijstand, dat je alles opnieuw moet aanvragen. Weer die vervelende voortraject in, weer bewijzen, weer van alles printen, kopiëren, laat maar. Ieder honderd euro wat je dan ergens in Alkmaar gepind hebt, word je gevraagd van: wat heb je daar gedaan, waarom heb je gepind? Wordt overigens nog steeds gedaan. Dat zijn nou juist de dingen die mensen belemmeren om een stap te durven zetten want die vastigheid willen ze niet kwijt. Dus ik, wij zijn echt voorstander van regelluwe bijstand. Amsterdam, SP Amsterdam, het staat ook in het stuk, heeft dat een paar jaar geleden, ik geloof anderhalf jaar geleden gedaan. En die zijn, terwijl ze wisten dat het via de wet niet kon, zijn ze juist daar tegenin gegaan en die hebben het gewoon uit geprobeerd en ze zijn nu bezig. Ik ben benieuwd wat daar de uitslag van is, dus het kan wel als iets niet wettelijk mogelijk is dat je zoekt naar de marge en er toch doorheen komt. Amsterdam heeft het gedaan, nou ja, ik heb in de tijd meerdere keren gevraagd van: waarom kunnen wij als Haarlem niet aan meedoen? Maar was niet mogelijk. Dus er zijn mogelijkheden en één van de dingen om mensen uit de bijstand te helpen is een goede benadering, ze niet wegzetten als bijna criminelen die niet willen werken. De mogelijkheid bieden.

De voorzitter: U heeft een interruptie, de heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Ja, ik stoor me hier toch wel aan hoor. Er is niemand in deze commissie die hier heeft gezegd dat die in de bijstand criminelen zijn of dat mensen die in de bijstand zitten dat die niet willen werken. U bent de enige die dat nu twee keer aan het herhalen is, dat deed u vorige keer ook al, daar neem ik aanstoot aan. U bent degene die dit label er op plakt en u moet die verantwoordelijkheid nemen om dat niet te doen. Bent u dat met me eens?

Mevrouw Özogul: Ik plak juist een label er niet aan, ik heb meerdere keren wel gehoord dat mensen aan het werk moeten, dat we ze moeten stimuleren en dan heb ik het ook over het verleden. We moesten de, in de tijd de langdurigheidstoeslag maar weer afschaffen want dat zou de mensen juist thuis houden. Dat zou er voor zorgen dat ze niet gingen werken. En dat zijn nou juist de dingen die wij als SP niet willen en dat is met wat ik bedoel met wegzetten.

De voorzitter: Mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Mevrouw Özogul, bent u het wel met me eens dat zoals ik het voorgesteld heb, dat je eigenlijk drie sporen moet bewandelen en dit soort mensen op maat moet geven waar het mee gaat. We gaan eigen regie, dat is eigenlijk wat dit voorstel zegt, we kunnen mensen intensief gaan behandelen, dat is inderdaad heel kort er op want sommige mensen hebben dat nodig en die willen dat ook graag. En regulier van wat de wet zegt, dus dat we eigenlijk die drie sporen gaan bewandelen en niet nu heel erg gaan inzetten op één spoor. Bent u dat met me eens?

Mevrouw Özogul: Ik ben het volledig met u eens want niet iedereen heeft de eigen regie. Je moet maatwerk leveren, je hebt mensen die iets meer begeleiding en hulp nodig hebben dan de ander. Je hebt mensen die nooit wellicht aan een baan kunnen komen maar die wel een sociale activering aan willen en kunnen. En nou ja, we hebben afgelopen periode gezien dat het ook volop in de stad gebeurt, ben ik ook eigenlijk best wel trots op als Haarlemmer, om te zien hoe, hoeveel mensen vrijwillig vanuit de bijstand op dit moment actief zijn. Maar ik heb ook gezien, en dat lees ik ook hier in dit stuk, er waren mensen die bijvoorbeeld bij een coöperatie wilden werken en die zouden dan iets uitgekeerd krijgen en dan kon niet, werd belemmerd omdat dat gezien werd als inkomen en dat zou dan weer gekort worden. En dat zijn nou juist de dingen die we niet moeten doen. Het is niet veel wat ze krijgen maar het moet niet zo zijn dat je dan als bijstand zegt: hebbes, kom hier, houden we lekker in. Dus je moet mensen wel stimuleren en nou ja, we hebben het in het verleden in het sociale domein over paarse krokodillen gehad. Hoe je dat ook noemt, interesseert me niet, maar we moeten het ze wel makkelijker maken.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Rijbroek.

De heer Rijbroek: Trots Haarlem. Even dit, ik heb het even beluisterd. Er zijn natuurlijk, zeg maar, drie verschillende groepen. Dat zijn mensen die tegen wil en dank werkeloos zijn geraakt, komen dan via de WW of rechtstreeks in de bijstand terecht. Aantal jaar, daar zijn wettelijke criteria voor. Er zijn mensen die op een gegeven moment van arbeidsongeschiktheid op hogere leeftijd uitval hebben en dan komt dat gat. Pensioen is niet bereikbaar, pensioenleeftijd is een apart hoofdstuk. Maar dat komt nog pensioenakkoord maar dat gaat een groter probleem worden door de vergrijzing, dat is één. Er is natuurlijk een groep die wil, is al eens geïnventariseerd dat waar de werkgevers tegenaan lopen.

De voorzitter: De heer Rijbroek, even. Is het een interruptie?

De heer Rijbroek: Ja, een interruptie, eigenlijk tweedelig.

De voorzitter: Dan wil ik even dat u uw vraag heel kort stelt.

De heer Rijbroek: Even kort gesteld: u bent op de hoogte van het feit pensioengerechtigden dat die een hiaat hebben die nu als voorbeeld rechtstreeks of indirect via de WW in de bijstand zitten. De pensioengerechtigde leeftijd gaat dan omhoog, wat is de oplossing daarvoor? Heeft u daar een idee over?

Mevrouw Özogul: Nou ja, kijk dit probleem was er eigenlijk al een hele tijd. Mensen bijvoorbeeld vanaf 55+ die kunnen heel moeilijk aan een baan komen. En in de tijd hebben wij als SP ook gezegd van: als je ziet dat mensen, bijvoorbeeld 60+ ik noem maar wat, niet aan een baan kunnen komen dan moet je ze niet in hun nek hijgen van: je moet solliciteren, je moet solliciteren. Geef ze de mogelijkheid tot het doen van bijvoorbeeld vrijwilligerswerk. Dat vergroot hun zelfrespect, dat is goed voor de samenleving. En nou ja, daar waar het mogelijk is en de wil er is, kun je kijken van kunnen wij vanuit de bijstand toch stimuleren door middel van een

cursus of wat dan ook. Dat ze toch aan de slag kunnen, dus het is niet zo dat je ze af moet schrijven maar we moeten ze ook niet in de nek hijgen.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Dank u, voorzitter. We zijn blij met het experiment regelluwe bijstand. Door dit experiment durven mensen weer in actie te komen zonder dat ze bang hoeven te zijn hun bijstandsuitkering kwijt te raken. Ze kunnen uit hun isolement komen en weer een eerste stap zetten richting werk. Ze kunnen weer in een gewoon dagritme komen en zo weer wennen aan het arbeidsproces. En wie in beweging komt, komt vooruit. In de huidige economie hebben we veel mensen nodig op allerlei terreinen, zoals in de zorg. De kans bestaat dat men hierdoor uit de bijstand komt en weer van betekenis wordt in de maatschappij en het scheelt ons in de toekomst wellicht bijstandsuitkeringen.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Hulster.

De heer Hulster: Ja, Actie Partij gelooft ook heel erg in een basisinkomen. Dat zou volgens ons heel veel problemen in de wereld oplossen. Maar goed, dat mag niet dus, in ieder geval hier in Haarlem hebben we besloten dat risico niet te nemen om daarin de wet aan te vechten. Nou, we lezen nu iedereen heeft over experiment maar we begrijpen dat het officieel geen experimenten zijn omdat dat niet mag omdat we daarvoor te laat zijn. Dus nu hebben we een regelluwe bijstand, dat lijkt ons echt prima invulling om toch in ieder geval te proberen om meer op basis van vertrouwen met mensen om te gaan die in een uitkeringssituatie terecht komen en ook bij de begeleiding naar werk om minder vanuit wantrouwen en op de centen te letten maar meer, of tenminste we letten nog steeds op de centen, maar er meer voor te zorgen dat het makkelijker en minder met minder frictie mogelijk is. Dus wat dat betreft zijn we met de invulling, zoals hij nu voorligt, uiterst tevreden.

De voorzitter: Heel mooi, dank u wel. Mevrouw Çimen, D66.

Mevrouw Çimen: Ja voorzitter, dank u wel. Ik denk dat we het hier allemaal over eens zijn dat we zo veel mogelijk mensen weer aan het werk willen hebben. Als je mee kan doen dan willen we natuurlijk ook gewoon graag dat je mee kan doen. Uiteraard zijn er altijd groepen die het moeilijker hebben die daar van zijn uitgezonderd en die kunnen mogelijk op een andere manier een bijdrage leveren aan onze samenleving, bijvoorbeeld in de vorm van vrijwilligerswerk. Volgens mij is dat ook de lijn van dit college en ook bijvoorbeeld het project Ik Doe Mee wat we dan volgende week gaan bespreken, of volgende week sorry, volgende maand gaan bespreken. De evaluatie daarvan. Heel goed om mensen weer te stimuleren om eigen regie te pakken en om zoveel mogelijk, als het kan, weer naar werk te begeleiden.

De voorzitter: Dank u wel. U heeft een interruptie van de heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Ja, nou dat is allemaal heel mooi, dat zijn we ook volgens mij allemaal met u eens. Alleen ik heb u eigenlijk niet gehoord over dit experiment, wat vindt u daar van?

Mevrouw Çimen: Het is geen experiment. Er zijn experimenten elders in het land waarbij wij gaan kijken of wij daar op termijn kunnen gaan aansluiten en dat zien we over een paar maanden de resultaten van terug, begrijp ik uit de brief. En daarnaast zijn we dus op een aantal zaken minder rompslomp eigenlijk aan het creëren om er voor te zorgen dat die dreiging van: ik verlies mijn bijstand, weg te nemen. En er voor te zorgen dat mensen dus minder die druk voelen en dus wel weer in een positie zijn om weer aan het werk te gaan. En

mochten ze dan weer een terugval in de bijstand hebben, om wat voor reden dan ook, dat dan niet meteen weer het idee ontstaan van: oh, ik moet weer dat hele traject door. Dus dat zie ik in de stukken terug.

De voorzitter: De heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Maar ik hoor u dan dus wel zeggen dat dit geen experiment is, dus in hoeverre vindt u dan dat dit college voldoet aan het coalitieakkoord waarin staat dat zij een experiment met of het basisinkomen of een experiment met regelluwe bijstand gaan doen?

Mevrouw Cimen: Nou, ik spreek niet voor het college maar volgens mij gaan we het nog over hebben, over die experimenten die in andere gemeentes gaan plaatsvinden. Wellicht dat daar, op basis daar van, acties gaan plaatsvinden of dat wij hier als commissie vinden dat daar acties op moeten plaatsvinden. Maar dat gesprek parkeren we wat mij betreft naar een volgende commissie.

De voorzitter: Dank u wel. Is er een interruptie?

De heer Rijbroek: Ik pak mijn termijn eventjes.

De voorzitter: Gaat u gang.

De heer Rijbroek: Even dit, ik wilde eigenlijk een ander experiment er tegenover stellen. We kijken het eigenlijk vanuit de bijstandsgerechtigden dus door wat voor oorzaak. Dat gaf ik even als interruptie mevrouw Özogul van de SP. Eigenlijk is het dat een deel kortstondig of langstondig in de bijstand zit omdat ze geen werk hebben. Dan is natuurlijk de vraag: wie heeft er natuurlijk geen werk om welke redenen? Is als eens geïnventariseerd, is eigenlijk naar de wethouder toe. Wat zeg maar de redenen zijn wat ze weerhoudt de mensen uit de bijstand te halen. Die kun je beredeneren. Dan kun je zeggen dat je in de regio met een aantal gemeentes een experiment start, waarbij of dat nou fysiek, mentaal is, leeftijd of wat dan ook. Dat je dat een soort formule geeft dat je uit handen neemt van de werkgever, je gaat niet op de stoel maar je hebt de regie wel als gemeente via en je verwijst dat door die het officieel predicaat daarvoor heeft en dan begeleid je die mensen. En dan heb je al die tegenwerpingen heb je weggehaald, of veel voor degene die, laat ik het zo zeggen, een lichte handicap hebben of net kortstondig er in zijn die hebben ze het liefst. En daarmee neem je kopzorgen uit handen en dat is vooral van toepassing op midden- en kleinbedrijf en haal die zorg daar uit, ga uit op grond van de wetgeving die geldt. En dan zijn denk ik de werkgevers directer bereid om mensen in dienst te nemen dan dat ze al die bureaucratie als rugzak mee krijgen. Dat wil ik eigenlijk er wel bij zeggen.

De voorzitter: U heeft een interruptie, mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Ik heb een interruptie aan mijn buurman. Ik heb het elke keer over de drie sporen, bent u daar het mee eens? Bijstand op maat.

De heer Rijbroek: Bijstand op maat.

De voorzitter: Dank u wel. Is iedereen geweest? Klaar. Dan gaan we naar wethouder Roduner.

Wethouder Roduner: Dank u wel, voorzitter. Toen wij het, volgens mij is het wel een scherpe vraag van de VVD, toen wij het coalitieakkoord sloten toen was daar de ambitie om inderdaad een experiment te doen met het basisinkomen. Toen was ook wel al het beeld dat daar wel landelijke regelgeving ook aan ten grondslag lag. Dus vandaar dat in het coalitieakkoord, ik heb daar natuurlijk zelf ook bij gezeten, is opgeschreven van nou

laten we dan kijken als dat een ingewikkelde route wordt, laten we kijken of we nog iets kunnen doen met de regelluwe bijstand. Als een alternatief, als een tweede mogelijkheid om ook meer invulling te geven aan de ambitie die we uiteindelijk hebben om mensen eigenlijk te ontstressen, de druk er een beetje af te halen en hopen dat het vanuit die positieve grondhouding mensen tot verdere stappen komen.

De voorzitter: U heeft een interruptie, de heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Nou, voorzitter. Ik hoor de wethouder zeggen dat hij op dat moment dus op de hoogte was van dat een basisinkomen volgens de wettelijke regels helemaal niet kon. En dan is mijn vraag: waarom schrijft u dat dan op? Waarom schrijft u niet op datgene wat u net vertelde? Van nou ja, goed, we wisten het niet zeker en gaan kijken. Dat staat er niet. We gaan gewoon of een basisinkomen proef daarmee doen. Dus i geeft daarmee, of u heeft daarmee de mensen in Haarlem die het het aller moeilijkst hebben, namelijk de mensen die in de bijstand zitten, die geeft u hoop op misschien krijgen we wel zo'n mooi basis inkomen. Die hoop geeft u en vervolgens eigenlijk op een moment dat uw eet dat het helemaal niet kan. Mijn vraag is: waarom heeft u dat dan opgeschreven?

De voorzitter: Nee, interruptie doen we niet.

Wethouder Roduner: Nou, u maakt er wel een heel erg circus van.

De heer Van Kessel: Nee, voorzitter, u maakt er een circus van.

Wethouder Roduner: Zo staat het er niet. Het staat dat het college aanbiedt of de coalitie de ambitie heeft om een experiment te doen met de regelluwe bijstand of een basisinkomen, net even andersom staat het er woordelijk. Dus wij hebben niet gezegd: we gaan dit doen. Het is meer een ambitie en we hebben ook niet gezegd: we gaan een experiment doen met het basisinkomen. Maar we hebben gezegd een of. En wat u zegt u wist al zeker dat het zo was, ik heb u net gezegd: wij hadden het vermoeden dat op dat moment dat dat ingewikkeld zou worden. Dat is een andere woordkeuze die ik daarvoor heb gebruikt. Wat nu voorligt, wij hebben dus zorgvuldig nog daarna wel een inventarisatie gedaan van wat gebeurt er precies in dat land. Wat is er mogelijk wat is er niet mogelijk? We hebben geconstateerd dat een aantal gemeenten op basis van een AMvB van het rijk wel echt een groter experiment kunnen doen. Experiment dat al loopt, waarvan wij ook goed kijken wat daar uiteindelijk uit gaat komen. We hebben geconstateerd dat een aantal anderen gemeenten op hun eigen manier wat grootschalig wetenschappelijk experimenten aan het doen zijn om ook te kijken naar, dat is dan geen basisinkomen, maar verdere versoepeling van de regels. Amsterdam heeft onder anderen een groot experiment, mevrouw Özogul heeft daar volgens mij ook al naar gerefereerd. Dat zijn dingen die lopen, die we in de gaten houden, waar we van willen leren en waarvan we ook wel hebben gezegd: nou laten we niet zelf een heel grootschalig experiment opzetten maar laten we dan gewoon kijken wat uit die verschillende experimenten komen. Dat duurt ook niet heel lang meer. Laten we daar gewoon slim mee om gaan en dat sluit niet uit dat op basis van die experimenten die worden gedaan dat we dan, dat ik dan weer bij u terug kom en zeg: beste raadsleden, we zien heel veel goede resultaten uit den landen. Misschien geeft het rijk ons tegen die tijd opnieuw wel weer de mogelijkheid, de ruimte om ook echt iets met een basisinkomen te doen en dat lijkt dan heel goed om hier weer opnieuw te bespreken. We spreken hier zoveel mogelijk zorgvuldig over dat we zeggen dat we invulling willen geven aan de zin uit het coalitieakkoord en proberen daarmee ook een beetje weg te blijven van het beeld dat we hier een grootschalig experiment neerzetten. We hebben wel geconstateerd dat er op een paar punten nog in de geest van de coalitieafpraak het verder regelluw maken van de bijstand een aantal mogelijkheden zijn. Zelf vind ik punt 1 eigenlijk meest interessant, mevrouw Özogul heeft daar eigenlijk ook al naar gerefereerd van de in- en uitstroom uit de

bijstand en wat doet dat met iemand die in de bijstand zit? Dat is, dat levert stress op, dat is mijn hypothese, dat dat een belemmering oplevert voor mensen om makkelijker parttime werk aan te nemen, dat langzaam op te bouwen naar een volledige baan en met misschien ook wel het risico dat een tijdelijk contract is en dat er weer wordt teruggevallen. Dus dat geeft volgens mij wat meer vrijheid, wat meer ontspanning om vanuit die positieve grondhouding een stap te zetten naar werk en ik denk dat het goed is dat wij dan inderdaad niet met mensen vragen uiteindelijk binnen die drie maanden weer het hele pakket aan formulieren opnieuw in te vullen maar dat we zeggen: nou, we houden de uitkering even aan en dan kunnen we hem daarna weer makkelijk opstarten. Dus die in- en uitstroom uit de bijstand, ik denk dat we die op die manier makkelijker willen maken.

De voorzitter: U heeft een interruptie van de heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Ja, dank u wel voorzitter. Hoe gaat u controleren dat de hypothese klopt? Want ik heb eigenlijk geen enkel onderzoeksopzet hier gezien.

Wethouder Roduner: Nou, wij hebben in ieder geval toegezegd in het college, in de nota dat we daar ook over zullen evalueren in 2020, dat wordt denk ik niet een hele makkelijke evaluatie want we hebben ook niet, we hebben veel mutaties in de bijstand. We hebben ook te maken met economische groei die natuurlijk het beeld ook wel weer verstoort maar ik denk dat we wel kunnen kijken hoeveel gevallen, hoeveel van deze gevallen hebben we in deze periode gehad? En heeft het, dus zien we inderdaad dat het zich gebeurt, dat mensen uitstromen en daar weer in stromen? En ik denk dat we, het zal niet zo heel veel gevallen zijn vermoed ik zo, maar dat we wel kunnen kijken naar die gevallen van wat kunnen we daar nou uit leren en is daar een rode draad uit te halen? En dat lijkt me goed dat ik tegen die tijd bij terug om u te vertellen wat de resultaten daar van zijn.

De voorzitter: De heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Ja, maar hoe zou u dat kunnen vergelijken op het moment dat u helemaal, dat hoor ik u namelijk helemaal niet zeggen, dat er niet een andere groep is waar u deze maatregel niet invoert. Kijk, een experiment bestaat toch uit dat je twee groepen bijvoorbeeld met elkaar vergelijkt.

Wethouder Roduner: Ik heb ook gezegd dat wij zorgvuldig het woord experiment hebben proberen te vermijden. Het zijn een aantal maatregelen die we kunnen nemen om de regelluwigheid van de bijstand verder te vergroten. En dit zijn denk ik wel een aantal extra dingen die we in ieder geval kunnen proberen. En ik wil, we kunnen het heel groot opblazen tot een heel grootschalig experiment, ik heb gezegd daar lopen al een aantal van, die zou ik in Haarlem hier dan nog niet nog eens een keer willen toevoegen maar wel een aantal dingen die we zeggen dat zijn nog beleidsmaatregelen die we kunnen nemen waarvan we de ervaringen kunnen testen, kunnen terugleggen bij u om te kijken van is dit iets wat wenselijk is en wat niet goed gaat.

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Zoon.

Mevrouw Zoon: Ik vind het jammer dat de wethouder het steeds heeft over een groot experiment en dat we landelijk gaan kijken. Haarlem is Haarlem. En Haarlem is niet te vergelijken met andere steden want we hebben gewoon ons eigen karakter en onze eigen mensen en eigen manier van werken. Vandaar dat ik het ook gewoon met Haarlemers wil vergelijken en vandaar dat ik ook een paar keer zeg: kunnen we dat niet op maat doen en dan hebben we drie sporen en daar wil ik eigenlijk mee aansluiten bij de heer Van Kessel, eigen regie wat nu in deze nota voorligt. Hoe werkt dat en hoe krijgen we de mensen aan het werk? Gewoon heel

intensief begeleiden dat is precies de andere kant van dit spectrum. Hoe werkt dat? En dan kunnen we dat ook vergelijken. En gewoon regulier, zoals we het nu doen. Dus als je die drie sporen naast elkaar zet dan weet je ook wat er werkt en waar je op een gegeven moment op kan gaan sturen. En dat mis ik in deze nota en dat mis ik ook met het doel waar u naartoe wil. Dus hoe staat u daar tegenover dat je die drie sporen naast elkaar zet?

Wethouder Roduner: Nou, u zegt Haarlem is Haarlem en Haarlem is heel bijzonder in dat opzicht. Kijk, we zijn natuurlijk een paar honderd gemeenten die allemaal moeten voldoen aan dezelfde regels van de participatiewet. Er zijn een aantal gemeenten die daar verschillende invulling aan geeft. Rotterdam heeft een andere aanpak dan in Amsterdam, dat zijn denk ik ook zaken die landelijk bekend zijn en worden vergeleken met verschillende gemeentes. Maar er zit niet zo heel veel ruimte, hebben we geconstateerd, in de participatiewet om nog grootschalige, verschillende acties uit te voeren. Wat we gezien hebben in Amsterdam, die zijn dus bezig met een, moet ik even goed nadenken, een de inkomstenvrijstelling niet 6 maanden doen maar 2 jaar. Een ontheffing van de sollicitatieplicht in de tussentijd. Nou, dat zijn nog twee grote dingen maar dan zou ik denk ik, ik heb er wel vertrouwen in dat Haarlemmers heel bijzonder en apart en een prachtig slag mens is. Maar ik denk dat de manier van vormgeven ook ten opzichte van Amsterdammers niet zo zodanig anders is dat wij niet kunnen leren van wat er in Amsterdam gebeurt en ik denk dat wel een efficiënte manier is om er mee om te gaan. GroenLinks heeft nog een vraag over de ervaringen tot nu toe en, nou toen schoot mij te binnen het parttime ondernemen wat wij nu al hebben, nou dat gaat goed dat geeft eigenlijk mevrouw Özogul ook aan. Maar dat hebben we één keer eerder besproken naar aanleiding van vragen van de Partij van de Arbeid geloof ik. Iets van dertig mensen die daar nu bezig zijn en de slagingskans is best hoog maar ik heb die getallen ergens in de nota opgeschreven, artikel 38 vragen dus die zijn beschikbaar. Als u wilt kan ik die nog toezetten. En dan heb ik denk ik de meeste punten wel behandeld. Ja, het is dus niet een heel groot en meeslepend experiment, ik hoop, ik proef de teleurstelling aan de overkant, ik hoop dat de rest van de commissie daar wel mee kan leven. Ik beloof u te informeren over de grote experimenten die wel landelijk lopen, zowel op basis van de ANVB als in Amsterdam en andere gemeenten. Mocht dat aanleiding geven tot andere zaken dan kunnen we daar over spreken of we toch nog een eigen, echt Haarlems experiment verder vormgeven.

De voorzitter: Even een vraag voor de heer Van Kessel en daarna nog mevrouw Stroo. Oh, tweede termijn, dan hebben we eerst nog even mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Ja, is het nou, hoe noemt u het zelf? Daar is zoveel ruis, ik weet niet meer hoe ik het moet noemen.

Wethouder Roduner: Drie maatregelen, het is altijd het beste om dan maar gewoon te benoemen wat er is. Het zijn drie maatregelen waarmee we de verdere regelluwheid van de Haarlemse bijstand, die we gaan nemen om de regelluwheid van de Haarlemse bijstand verder te vergroten. Drie maatregelen die we dus ook gaan evalueren om te kijken wat het effect is. En zo zou ik het dan volgens mij concreet willen benoemen.

De voorzitter: Mevrouw Özogul, had een interruptie van de tweede termijn. Had u een interruptie, de heer Rijbroek?

De heer Rijbroek: Ik had nog een interruptie. Trots Haarlem. Natuurlijk, dit is een leuk idee maar er hoort ook een prijskaartje aan automatisch. Hoe wordt dat gefinancierd. Niet. Het is alleen maar meedelen: we gaan een experiment doen. Nee, een proef. Laat ik het dan zo zeggen. Maar u deelt dit mede, maar er is toch tijd, geld, moeite mee gespaard. Mee gemoeid.

Wethouder Roduner: Nou ja, we hopen zeker bij het tweede punt, zal maar zeggen, het makkelijker maken tussen Haarlem en Zandvoort. Dat hopen we zelfs nog dat dat misschien tot een wat kleine ambtelijke verlichting kan leiden. Dus dat leidt gewoon tot iets minder regeldruk van onze ambtenaren. Ik denk dat dat eerder ons iets oplevert dan dat het ons geld kost.

De voorzitter: Ik proef nog een tweede termijn die wij gaan inzetten. De heer Van Kessel, gaat u gang.

De heer Van Kessel: Ja dank u wel, voorzitter. Nou, dan komt de aap toch uit de mouw. Dit is geen experiment. Het zag er al niet uit als een experiment, het klonk niet als een experiment. Ik denk dat de professor van de heer Roduner ook niet tevreden zou zijn met als dit als experiment zou worden ingeleverd. Maar serieus: moet ik wel tot de conclusie komen dat de commissie daarmee dus eigenlijk een beetje in de maling wordt genomen. Dit is namelijk helemaal.

De voorzitter: U heeft een interruptie van de heer Smit.

De heer Smit: De heer Van Kessel, ik ben een snelle lezer hoor, dat doe ik vaak zo. Maar volgens mij ben ik in de tekst tegen gekomen dat het geen experiment is. Ja, en daarmee legt ook de wethouder uit dat hij een paar maatregelen neemt maar dat niet een experiment noemt.

De heer Van Kessel: Maar goed, in dat, ik hoorde daar geen vragen, in dat geval, ik zal er wel op reageren, in dat geval zou ik graag van de wethouder willen weten waarom hij dit zo per brief doet en dat dan niet op een ordentelijke manier aan de commissie voorlegt, bijvoorbeeld via een wijziging van de regelingen die hierbij zitten. Of is dat misschien niet nodig hiervoor? Ja, ik weet dat daar 20 keer experiment staat maar dat. En mijn vraag dan aan de wethouder is: wanneer kunnen wij dan alsnog de experimenten voor de regelluwe bijstand gaan verwachten? Of gaat u dit onderdeel van het coalitieprogramma ook niet meer uitvoeren?

De voorzitter: Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul: Ja, wat dit betreft ben ik het inderdaad met de VVD eens. Het is geen experiment maar desalniettemin zijn wij hartstikke blij met de verbeteringen in de bijstand wat nu voorligt. En eigenlijk zouden wij dat iets breder willen zien, nu staat er Zandvoort Haarlem hè dat je daar het makkelijker maakt. Maar in principe zou dat moeten gelden voor iedere persoon die vanuit een andere stad Haarlem binnen komt met dezelfde regels en op dezelfde manier. Dus wat ons betreft kan het niet ver genoeg gaan.

De voorzitter: Dank u wel. U heeft een interruptie, of tweede termijn?

De heer Rijbroek: Interruptie, even een reactie op de wethouder Roduner.

De voorzitter: Wij zijn nu even met de tweede termijn bezig, u mag een tweede termijn nemen.

De heer Rijbroek: Ja, heel kort. Het staat er echt hoor, twee keer toe. Er staat twee keer: experiment. Ik denk voor de verwarring, als we het in de toekomst nakijken. Het staat er letterlijk. In het coalitieprogramma duurzaam doen is opgenomen het college van Haarlem een experiment te gaan doen met de bijstand. En verderop staat ook, tweede blokje daaronder dat is die voorbrief. Het college stuurt informatie naar de samenleving om de leden actief te informeren over de wijze waarop de invulling wordt gegeven aan het experiment met de bijstand. Dus als we zeggen het is geen bijstand, laten we dan een gummetje doorheen halen.

De voorzitter: Het is wel bijstand maar geen experiment misschien. Mevrouw Zoon, tweede termijn?

Mevrouw Zoon: Tweede termijn, dank u wel. Voorzitter, er staat inderdaad experiment en zoals ik het lees, is het het niet. Maar ik zou het wel graag willen omdraaien naar een experiment want daar hebben we tenminste met elkaar wat aan. Dus ik wil de wethouder vragen om er toch een experiment van te maken en om dan te kijken van: wat werkt? Werkt de eigen regie, werkt dat goed? De intensieve methode, werkt dat goed?

De voorzitter: Mevrouw Zoon, uw tijd is bijna op.

Mevrouw Zoon: Oh ja, en werkt regulier goed? Kortom: i wil graag dat de wethouder het omdraait naar een experiment.

De voorzitter: Dank u wel, verder nog iemand? Dan gaan we naar de wethouder, wethouder Roduner.

Wethouder Roduner: Het wordt een beetje een woordelijke discussie van, ik heb u niet willen doen voorkomen dat wij hier een experiment met, bij het basisinkomen gaan doen. We hebben, ik heb een opdracht mee gekregen en wij hebben hier invulling proberen te geven op de juiste manier aan dat voornemen dat in het coalitieakkoord staat. Zo staat het er: deze nota informeert u over de wijze waarop het college invulling geeft aan dit voornemen. Ik hoop dat stuk daar op helder was, in ieder geval wat we gaan doen. Het voornemen van het college is niet om een uitgebreid experiment te gaan doen, omdat we zeggen er loopt al heel veel. Laten we daar nou gewoon niet dubbel werk gaan doen. Gewoon, laten we daar nou die resultaten afwachten, dat zeg ik dan ook toe aan de VVD: we komen terug met de resultaten. Die zullen we u melden. En dat kan natuurlijk aanleiding geven dat we zeggen: we willen wel een groot experiment gaan doen omdat we denken dat er echt toegevoegde waarde is omdat we echt nog iets willen onderzoeken. Of we, de experimenten uit de landen zijn zo interessant dat we zeggen: we gaan gewoon helemaal anders werken. Dat kan natuurlijk ook nog een reden zijn, dat we zeggen: Amsterdam, het langer vrij, die sollicitatieplicht voor langer vrijhouden of de inkomensvrijstelling verlangen. Als dat zo interessant is dat dat leidt tot een veel beter resultaat dan moeten we het misschien ook maar gelijk doen en de experimenteerfase overslaan. Dingen die hier voor liggen die kunnen gewoon, dat zijn gewoon college bevoegdheden. Ik ben blij dat het geagendeerd is in de commissie, daarmee kunnen we in ieder geval het gesprek er over hebben. Dat is het denk ik, voorzitter.

De voorzitter: Dan heeft u nog één interruptie van de heer Van Kessel.

De heer Van Kessel: Ja voorzitter, dank u wel. Dan zou ik toch graag van de wethouder willen weten hoe hij in die evaluatie denkt te kunnen aangeven dat de resultaten zijn als vooraf eigenlijk niet goed duidelijk is waar je heen wilt met deze maatregelen. Dus, eigenlijk, mijn vraag aan de wethouder is dan: bent u niet bereid om anders dit stuk nog even terug te nemen, daar nog eens goed naar te kijken en misschien volgende keer met een wat duidelijkere opzet te komen over hoe deze maatregelen ingevoerd gaan worden en waar deze dan over een aantal, over een tijd geëvalueerd worden en ook op welke wijze u dat gaat doen. Als u bijvoorbeeld, gaat u daar verschillende groepen voor gebruiken, gaat u dat één grote, is dit voor iedereen van toepassing en hoe kunt u dan de resultaten meten? Dus, kunt u over de opzet, van hoe gaat u dit doen en hoe gaat u dit evalueren, kunt u daar dan in ieder geval nog op terug komen? Want op deze manier vind ik het onduidelijk en ben ik bang dat op een moment dat we gaan evalueren het verhaal gaat worden: ja, eigenlijk kunnen we dat niet goed inschatten en laten we er dan toch maar mee doorgaan. En dat vind ik niet een nette manier om dit te doen. Dus, mijn verzoek eigenlijk of de wethouder dat kan doen? Zo niet, dan kondig ik hierbij alvast een motie aan.

De voorzitter: Het is geen besluitpunt dus, het is gewoon een informatienota, dus dan een motievreemd maar niet op deze nota. De wethouder.

Wethouder Roduner: Er zijn drie maatregelen genoemd. Het zijn geen wereldschokkende, grote maatregelen die denk ik om een grootschalig experiment vragen om nulmetingen om controlegroepen. Dat is mijn mening. Ik heb u proberen uit te leggen van wij gaan kijken in hoeverre er gebruik wordt gemaakt van deze maatregelen, zowel de uitkeringspauze van drie maanden zien we dat gebeuren, zien we in- en uitstroom plaatsvinden. Zien we inderdaad dat er mensen overstappen tussen Haarlem en Zandvoort, leidt dat tot volgens ons, dat kun je natuurlijk ook gewoon navragen, leidt dat tot een gewenst beter resultaat. Wat zijn de ervaringen daarvan? Geeft dat dan misschien ook weer aanleiding om dat breder te trekken naar Kennemerland, misschien wel landelijk, dat zijn denk ik de logische stappen. Ook de inkomstenverrekening kunnen we natuurlijk ook kijken hoe vaak het gebeurt, of dat leidt tot een beter resultaat, of klanten daar tevreden over zijn omdat dat inderdaad tot een beter resultaat ook voor het inschatten van hun lonen leidt, of leidt dat tot hele grote terugbetalingen? Dat zijn volgens mij echt wel zaken die we kunnen meenemen in de evaluatie waarover we iets kunnen zeggen of dat zinvol is of niet. Ik denk dat dit drie maatregelen zijn die hartstikke verstandig zijn om te nemen, ik zou ze ook vooral willen nemen voor iedereen in plaats van daar een deel van de Haarlemse bijstandsgerechtigden te zeggen: jij mag niet meedoen omdat we er zo nodig een experiment van willen maken met een controlegroep. Ik denk dat op deze manier we echt wel een goede stap kunnen zetten, en ik zal u dus ook informeren over onze ervaringen daarmee.

De voorzitter: Dank u wel. Voldoende besproken zo? Ja? Dank u wel. Dan dank ik de wethouder.

9. Definitieve cijfers nieuwe voortijdig schoolverlaters 2016-2017 RMC regio West-Kennemerland

De voorzitter: En dan gaan wij door naar punt negen, en dan verzoek ik de heer Botter hier aan te schuiven. We gaan het hebben over de definitieve cijfers nieuwe voortijdig schoolverlaters 2016-2017 regio West-Kennemerland. En op verzoek van Jouw Haarlem is dit geagendeerd, en Jouw Haarlem ziet dat in plaats van afname van voortijdig schoolverlaters er een toename is. Dit is niet conform de verwachting, en de fractie wil het lokale beleid bespreken en kijken of de toename omgebogen kan worden. Mevrouw Stroo, aan u het woord.

Mevrouw Stroo: Dank u voorzitter. Inderdaad, helaas zijn de voortijdige schoolverlaters in aantal toegenomen in plaats dat zij in aantal zijn afgenomen. Is de vervolgaanpak voortijdige schooluitval 2019-2022 de juiste of moeten we het anders, of moeten we meer gaan doen om de toename te stoppen? Een goede voorspeller van een slechte positie op de arbeidsmarkt is immers het ontbreken van een goed diploma. Het is belangrijk voor de jongeren om met een diploma te starten op de arbeidsmarkt, altijd op het niveau van een bijbaantje werken is op den duur niet meer leuk en verdient ook niet veel, en verkleint de mogelijkheden op een zelfstandig bestaan. De meest kwetsbare jongeren wonen in Haarlem-Oost en Schalkwijk. Bijna één op de vijf jongeren verlaat in deze stadsdelen voortijdig en zonder diploma hun school. Daarom zijn we heel blij met de zelforganisatie in Schalkwijk, Triple Threat, die toegankelijke bijlessen organiseren voor deze jongeren. Als gemeente moeten wij hen optimaal faciliteren. Het is ook van belang om de werkgevers van de jongeren te benaderen, zodat zij die jongeren niet laten werken tijdens schooltijden of in een proefwerkweek. En dat zij hen stimuleren hun schooldiploma te behalen. Jongeren zijn vaak overbelast, hebben last van pestgedrag op school, hebben geen goede motivatie, zien wel het geld, maar niet de noodzaak van een diploma, of hebben slaapproblemen zoals gister in het nieuws te horen was. Jongeren zijn soms niet in staat goed te leren van het ontbreken van een studieplek en worden ingezet voor mantelzorgtaken waardoor zij hun huiswerk niet op tijd af kunnen krijgen. Soms is een jongere liever met zijn handen bezig dan dat hij veel tijd doorbrengt in de

schoolbanken, en sluit de opleiding niet aan bij zijn interesses. Dan moet hij geholpen worden een overstap te maken naar een andere opleiding die beter bij hem past met hulp van een overstapcoach. Het is belangrijk om de eerste tekenen van schooluitval, het spijbelgedrag, te signaleren en daar meteen op te acteren. Door in gesprek te gaan met de jongeren en de ouders om de jongeren op school te kunnen houden, dan wel te helpen naar een andere passende opleiding. Wethouder, wordt er op tijd gesignaleerd en hierop geacteerd? Zijn de oorzaken van voortijdig schoolverlaten voldoende bekend? Verloopt de eventuele overstap soepel? Als de jongere toch stopt met school en bijvoorbeeld, wat we regelmatig zien, zijn mbo niet afmaakt, dan is het goed dat hij na de juiste begeleiding en coaching zijn mbo weer op kan pakken. Wethouder, gebeurt dit rebounden voldoende? Of kan er meer gebeuren? Ik sprak al over het benaderen van werkgevers. In het Haarlems Dagblad van vandaag wordt voor het verstrekken van een miljoenensubsidie door het Rijk aan het techniekonderwijs in de IJmond als voorwaarde gesteld dat het bedrijfsleven daarvan 10% van het subsidiebedrag bijdraagt. Het bedrijfsleven mag dit ook doen door het beschikbaar stellen van apparaten en stagebegeleiders. Wethouder, bent u bereid om waar mogelijk het bedrijfsleven te benaderen zodat aan deze voorwaarde van het Rijk voldaan wordt? Het zou het techniekonderwijs een enorme boost geven en vooruit helpen, net wat we nodig hebben voor een belangrijke sector waar veel kansen liggen om de jongeren aan een diploma en een baan te helpen. Zonder deze toekomstige installateurs kunnen we waarschijnlijk niet eens van het gas af. Nu het gas erop, en alles doen wat mogelijk is om deze jongeren goed terecht te laten komen.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Dank u wel voorzitter. Uit de bijgevoegde raadsinformatiebrief bij dit punt blijkt een groeiend aantal jongeren die deze gang van zaken betreft die zonder startkwalificatie in de maatschappij rondzwerft, zonder startkwalificatie wil zeggen minimaal havo of mavo twee. En er tekent zich daardoor een gestage stijging van voortijdig schoolverlaters af. Enkele tientallen meer dan tot nu toe gepland is. Ik heb begrepen dat het op 586 wordt ingeschat. Wat ik van de wethouder zou willen weten is welke taken hij in dit geval voor zichzelf ziet weggelegd, want dit is niet alleen maar een kwestie van bevoegd onderwijs. En wat mij verder opvalt in de nota is dat de cijfers een wat gedateerde indruk maken, klopt dat? Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Smit, OPHaarlem.

De heer Smit: Ja, ik las het ook, en ik las havo of mbo twee. Ik vermoed dat de wethouder haar collega daar een of andere typefout inzit, anders snap ik het niet. Waar ik ook in geïnteresseerd ben is de mogelijkheden die we hebben c.q. de optimale samenwerking met het onderwijs om vroegsignalering te herkennen en daar ook wat mee te doen, en dat in aanvulling op de opmerking van Jouw Haarlem. Dank u wel mijnheer de voorzitter.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özem: Afgelopen jaren hebben wij sterk ingezet om vroegtijdig schoolverlaters te verlagen, en naar mijn mening waren wij als gemeente Haarlem net onder het gemiddelde landelijk. Ik denk dat het ook mee te maken heeft met het passend onderwijs, dat is natuurlijk over de schutting heen gegooid naar de gemeentes toe. En mijn vraag aan de wethouder is: volgens mij ligt daar voor de gemeente een taak, in hoeverre is het onderwijs op dit moment in Haarlem passend, dus ook voor leerlingen van havo wanneer er een uitval is? We hebben zorgscholen in de onderbouw, maar hoe zit het in de bovenbouw en wat doen wij wanneer een kind toch helemaal dreigt uit te vallen? Zijn daar dan mogelijkheden om in te grijpen?

De voorzitter: Dank u wel. Verder nog commissieleden? Niemand? De heer Botter, gaat uw gang.

Wethouder Botter: Dank u wel mijnheer de voorzitter. Ja, het is misschien goed om eerst nog even in herinnering te roepen dat er bij de stukken van de commissievergadering van 6 december een uitgebreid stuk zat over vroegtijdig schooluitval en dan met name over de vervolgaanpak 2019-2022. Dat is toen niet door de commissie geagendeerd voor de eerstvolgende vergadering daarop, en nu naar aanleiding van de cijfers komen we hierover te spreken en dat geeft wellicht misschien ook een wat fragmentarisch beeld omdat je nu heel erg inzoomt op het feit dat die cijfers wat negatiever zijn als dat we hadden gehoopt. Waarbij ik dan ook meteen een kanttekening wil maken dat het geschatte cijfer natuurlijk ook een aantal is wat ik zelf onacceptabel vind, als je over de 500 inschat dat dat kinderen zullen zijn die thuis zullen zitten of niet het reguliere onderwijs meer volgen, dan vind ik dat ook al veel. Maar door de tellingsystematiek en door de gewijzigde manier zoals we dat nu doen zijn de cijfers niet betrouwbaar gebleken en hebben we moeten constateren dat de cijfers zijn opgelopen. Ik had het u niet willen vertellen juist vanwege het feit dat het zo fluctueert, maar ik zeg het u dan toch maar: op dit moment is de tussenstand 523. Dus we zitten er nu weer een stuk onder, de voorlopige tussenstand, maar dat sluit niet uit dat op het moment dat we de definitieve cijfers krijgen vanuit het Rijk dat het misschien toch weer net iets hoger ligt. Maar in ieder geval, daarmee wil ik het niet goedpraten, daarmee wil ik het niet bagatelliseren, maar het feit dat we op de cijfers nu onszelf spitsen vind ik niet een goeie aanleiding om over vroegtijdige schooluitval te praten. Dat doe ik liever dan een keertje in de breedte en misschien nog een keer in de rebound aan de hand van dat document, dat vind ik ook dat recht doet aan het document wat er ligt. Want dan wil ik graag van u weten, want daarin staat eigenlijk het hele arsenaal van alles wat we als regio van plan zijn om te gaan doen, ook met het bedrijfsleven, ook met de scholen, ook met de zorgcoördinatoren, ook met de ketenpartners, om te regelen hoe we dat verder naar beneden kunnen bijstellen. En alles wat ik daar verder nu op zeg, ja, dat is eigenlijk een beetje een heel doekje voor het bloeden, weer gerelateerd aan die cijfers.

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Çimen.

Mevrouw Çimen: Ja, dank u wel voorzitter. We hebben de vorige keer de startnotitie integrale ... De jeugdnota eigenlijk, de startnotitie ontvangen. Daar was dit volgens mij ook één van de speerpunten. Dus op moment dat er dus echt een startnota ligt kunnen we het hier ook wellicht weer over gaan hebben. Dus ja.

Wethouder Botter: Maar om specifiek in te gaan op wat punten, Triple ThreaT, die is nu heel erg actief ook met het aanbieden van een laagdrempelige vorm van huiswerkbegeleiding. Daar heb ik ook persoonlijk voor ingezet, ik heb deze jongen, die '...', ontmoet tijdens de dag voor de jeugd in Amsterdam en gehoord van zijn goede resultaten. En met hem ben ik in gesprek gegaan om te kijken of hij ook niet naar Haarlem kon gaan en vanaf 10 maart zal hij ook in Haarlem actief zijn. En hij heeft Triple ThreaT als partner gevonden om daarmee te gaan samenwerken. Als we het hebben over de gedateerdheid van de cijfers, ja, daar moeten we het mee doen. Het zijn cijfers altijd die een jaar achterlopen, en het is niet anders, dat heeft men nodig om dat te kunnen aanbieden dat jaar. En wat betreft kinderen die dreigen uit te vallen, we hebben natuurlijk allerlei opvangmogelijkheden, zo is er ook natuurlijk het volwassenenonderwijs, het vavo wat bij het Novacollege zit, waarbij we ook in ieder geval wel ook de discussie aangaan van: hoe kan het nou dat er zoveel kinderen die ogenschijnlijk best wel in een onderwijssysteem passen maar kennelijk niet op de school waar ze zitten en wel weer gedijen op zo'n vavo-school? En hoe kan het nou dat het reguliere onderwijs die kinderen niet kan bekoren? Of dat ze moeten afstromen naar dat vavo? Dat is een punt van discussie waar we het de komende periode over gaan hebben. Ik vind het een ongewenste situatie, tegelijkertijd zie je ook dat het voor veel kinderen in ieder geval de route is naar een startkwalificatie, dus in die zin vind ik het wel heel belangrijk dat

wij dat hebben. Maar je ziet zo de afgelopen jaren het aantal kinderen dat naar het vavo gaat wel stijgen, en dat baart mij zorgen.

De voorzitter: U heeft een interruptie van de heer Smit.

De heer Smit: Kijk, daarom denk ik ook dat ik hier vavo moet lezen in plaats van havo denk ik hè. Want hier staat een startkwalificatie minimaal één havo of mbo twee diploma. Ja, moet vavo zijn. Of is havo goed?

Wethouder Botter: Havo is correct. Het is afhankelijk van de leerling en de capaciteit van de desbetreffende leerling. Voor sommige leerlingen is havo de minimale startkwalificatie en voor andere kinderen is het vmbo. Mbo twee niveau.

De heer Smit: Oké. Oké, nee, dan bedank ik u.

De voorzitter: U heeft ook nog een interruptie van de heer Oomkes.

De heer Oomkes: Dank u wel voorzitter. Hoorde ik nou zeggen, wethouder, dat vavo ongewenste situatie is voor deze groep leerlingen?

Wethouder Botter: Ja, het is, ongewenst is, ik weet niet of ik dat exact gezegd maar ik heb wel gezegd dat ik vind dat wanneer er een grote afstroom is vanuit het reguliere onderwijs naar het vavo en dat de kinderen daar wel gedijen, dat dat iets zou moeten zijn wat het regulier onderwijs zich zou moeten aantrekken.

De heer Oomkes: In dat geval ben ik het met u eens. Want ik heb toevallig zelf een kind gehad dat baat heeft gehad omdat het vastliep in het regulier onderwijs en terecht kwam in het vavo-onderwijs, en daar werd het hard en duidelijk aangepakt. En daar kwam in ieder geval de essentie boven dat dat een soort van laatste kans was om die reddingsboei te pakken. Dat werkt.

Wethouder Botter: Maar voor sommige situaties geldt ook, en dat is heel gevaarlijk wat ik nu ga zeggen, maar ik zeg het toch, dat de prestaties van een school vaak zwaarder wegen dan dat een kind wel of niet een tweede kans krijgt binnen het reguliere onderwijs. En dat vind ik een punt wat mij zorgen baart omdat ik, en dat gaat gelukkig veranderen, daar komt nu ook andere wetgeving voor dat er meer mogelijkheden zijn om ook makkelijker te kunnen doorstromen met iets lagere cijfers van de havo naar het vwo, maar dat er ook goed gekeken wordt van: hoe gedijt zo'n kind en wat heeft een kind nodig op het reguliere onderwijs? Dus in die zin ben ik blij met de diversiteit van de verschillende onderwijsvormen die we hebben en ook de mogelijkheden die kinderen hebben om op welke wijze dan ook een startkwalificatie te realiseren, maar vergis je niet, als een kind naar het vavo gaat, dan hebben ze geen gymnastiekonderwijs, dan hebben ze geen andere faciliteiten dan ... Daar zit gewoon best wel wat omheen waarvan je je kunt afvragen van: is dat gewenst?

De voorzitter: De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Ik ben juist blij met die uitweiding van u, want die ervaring deel ik ook, ik zie dat er in dat voortgezet onderwijs een streven is naar goede cijfers voor de school zelf en niet altijd de belangen van het kind in acht worden genomen.

Wethouder Botter: Oké, nou, dan hebben we natuurlijk te maken met dat er een verantwoordelijkheid ligt niet alleen bij de school, het kind, maar ook daadwerkelijk bij de ouder. Als een kind, en daar had u het over, vakantiewerk doet of een bijbaantje heeft en die gaat examens doen en de examens lijden eronder, dan is dat

volgens mij bij de eerste examenperiode wel helder en dan zullen ook de ouders moeten ingrijpen en zeggen van: jongens, of jongen of meisje, je gaat niet nou werken want je moet je volledig concentreren ... Als dat je baantje kost, nou, ik denk dat dat in deze tijd wel mee zal vallen, want er zijn heel veel jongeren nodig om dat soort werkzaamheden te verrichten. Aan de andere kant merk je ook dat door het aantrekken van de economie kinderen of jongeren verleid worden om te stoppen met hun opleiding en voor een baantje gaan. Nou ja, iedereen weet die kinderen heeft dat de bevrediging die een kind op korte termijn heeft belangrijker is dan de bevrediging op langere termijn, dus in zo'n situatie is het wel ook heel belangrijk dat de ouders samen met de kinderen goed met elkaar in overleg gaan van: jongen of meisje, ga niet nu voor dat korte termijn succes maar zorg ervoor dat je je startkwalificatie haalt en ga niet vroegtijdig je school verlaten.

De voorzitter: U heeft een interruptie van mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Dat ben ik helemaal met u eens. Mijn vraag, want ik heb een andere vraag: voorheen was het zo dat je in het bedrijfsleven kon je ook opleidingen volgen en dan kon je alsnog een aardige baan krijgen. En ja, hoe ziet u uw rol daarin of uw mogelijkheden?

Wethouder Botter: Nou, ik zie daar niet direct een rol voor mijzelf weggelegd, ik zie daar wel een rol weggelegd voor de opleiding, want dat zie je dus ook gebeuren. Je ziet steeds meer ook met name met het praktijkonderwijs dat een groot deel van het curriculum doorlopen wordt in een bedrijf of in een organisatie. Dat is eigenlijk training on the job. En in die zin is dat een goeie ontwikkeling denk ik, voor een heleboel kinderen die heel erg praktisch gericht zijn. En kijk, dat is ... Het moet maatwerk zijn wat mij betreft, en je moet ervoor zorgen dat dat allemaal goed geregeld is. Nou, volgens mij heb ik antwoord gegeven op alle vragen. Ik heb ook een beetje uitgeweid, ik ben altijd al te lang van stof dus ik zou het graag hierbij willen laten.

De voorzitter: U heeft toch nog een interruptie van de heer Rijbroek van ...

De heer Rijbroek: Trots Haarlem. Even twee heb ik er. Even terug, want toen stak ik mijn vinger op, dat ging over de prestatienormering die eraan gekoppeld zit dat voorkeur heeft, als ik het goed beluisterd heb, voor mensen die een tweede kans verdienen, kinderen die een tweede kans verdienen. Dat ze daardoor tussen wal en schip komen. Ik ben blij dat u dat in ieder geval gezegd heeft, ik vind het niet iets om over te schamen. Het is een signalering. Mijn vraag is dan ook: moet er dan niet als dit het signaal is aan die prestatienormering van die scholen die daar die druk op hebben liggen dan iets gebeuren? Moet daar niet een bijsturing aan plaatsvinden? Het is toch zo jammer dat om die reden die kinderen geen tweede kans krijgen. Dat is één. Twee, laatste: dat is lerend werken, ik ben daarin opgegroeid, er zijn nu eenmaal mensen die het in eerste instantie niet weten: ben ik een denker, ben ik een doener? Laat ze niet tussen wal en schip vallen. Uit de techniek waar ik vandaan kom was het en is het een wet van Meden en Perzen: als dat helpt, want dan kunnen ze het visualiseren, daar is een chronisch tekort, als dat helpt, u hoeft het niet te doen, u kan het faciliteren. Waarom niet? En dan voorkom je die schooluitval.

Wethouder Botter: Nou ja kijk, we zijn bezig om op allerlei terreinen natuurlijk oplossingen te vinden om het kinderen zo goed mogelijk ... Om een zo goed mogelijke uitgangspositie mee te geven. Wat betreft dat eerste punt, ik ben in gesprek en daar waar ik het kan heb ik het erover, bijvoorbeeld met de directeur ook van het vavo maar ook in het regionaal bestuurlijk overleg met de schooldirecteuren, dus dat eerste punt is daar wel gecoverd denk ik. Het tweede punt, ja, in het coalitieakkoord hebben we ook gesproken over een junior college, dat is dan om te kijken van of je die keuze met name voor kinderen die wat laatbloeiend zijn en niet meteen weten op hun elfde van: wat voor keuze wil ik nou maken, of je dat nog met twee jaar kunt uitstellen.

Dus dat is dan ook hetgene waar we ook over aan het denken zijn en daar kom ik ook nog deze ...
Waarschijnlijk dit jaar nog bij u mee terug.

De voorzitter: Goed, dank u wel. Ik denk dat we het zo goed besproken hebben. Mevrouw Stroo nog.

Mevrouw Stroo: Ik zit even met die laatste vraag nog over die subsidie van het Rijk, waarbij zij hebben gezegd van: we willen dat het bedrijfsleven 10% bijdraagt. Ziet u daar mogelijkheden in om het bedrijfsleven daarin te benaderen om dat techniekonderwijs te versterken?

Wethouder Botter: Nou, techniekonderwijs is op verschillende terreinen een issue waar ik mee bezig ben, onder andere ook in het verhaal van perspectief. En bij perspectief proberen we heel nadrukkelijk ook ervoor te zorgen dat de bedrijven veel meer in de toekomst gaan bijdragen zodat we niet alleen maar afhankelijk blijven van ESF-subsidies. En als je naar het Novacollege kijkt, daar zie je dat die combinatie met zo'n cofinanciering en het opzoeken van het bedrijfsleven al in een vergevorderd stadium is.

De voorzitter: Goed, dank u wel.

10. Spreektijd voor belangstellenden (over niet op de agenda staande onderwerpen)

De voorzitter: Dan gaan we snel door naar punt 10, want we hebben een inspreker. We gaan naar de spreektijd voor belangstellenden, en we hebben een inspreker, mevrouw Haring. U kunt daar achter de microfoon plaatsnemen. Mevrouw Haring is bestuurslid afdeling Zuid-Kennemerland van Alzheimer Nederland. U krijgt 3 minuten nadat u het knopje rechts op de microfoon heeft ingedrukt. Gaat uw gang.

Mevrouw Haring: Geachte voorzitter en leden van de raadscommissie samenleving, mijn naam is Lenie Haring, u heeft het net gezegd, en ik spreek namens het bestuur van de afdeling Zuid-Kennemerland van Alzheimer Nederland. En graag wil ik van deze mogelijkheid tot inspreken gebruik maken om u het belang van het Alzheimercafé in Haarlem onder de aandacht te brengen. Deze ontmoetingsplek voor mensen met dementie, mantelzorgers, professionals en belangstellenden speelt een belangrijke rol in het voorlichting geven over deze ernstige aandoening, het wegwijs maken in het zoeken naar hulp en ondersteuning en het leggen van contacten met lotgenoten. Deze activiteiten zijn ook een belangrijke taak vanuit de WMO voor de gemeente Haarlem. Het Alzheimercafé draait al meer dan 15 jaar hier in Haarlem en is opgezet door de afdeling Zuid-Kennemerland waar ik net over sprak. We werken nu samen met organisaties uit welzijns- en zorgsector samen met een groep vrijwilligers. Ook in Zandvoort en Heemstede is een Alzheimercafé of trefpunt dementie opgezet. En wij werken in tegenstelling tot veel andere regio's in het land met onbetaalde interviewers en gasten, en we zijn dan ook één van de goedkoopste cafés, om even maar aan te geven. Een grote kracht van het café is het ondersteunen en in contact brengen van mantelzorgers met elkaar en met professionals van verschillende organisaties. Vanuit de overheid wordt benadrukt dat mensen zo lang mogelijk in hun eigen omgeving moeten kunnen blijven wonen. En met de aandoening dementie is dat geen geringe opgave en is ondersteuning in een vroeg stadium dan ook erg belangrijk. Het delen van ervaringen en erkenning en herkenning ondervinden zorgt ervoor dat mensen het langer vol kunnen houden om dus thuis te blijven. Ook het voorlichting geven over verschillende vormen van ondersteuning maakt de drempel lager om hier gebruik van te maken, zoals ontmoetingsgroepen, dagcentra en dergelijke. Het café speelt ook een belangrijke rol in het bij elkaar brengen van hulpverleners en versterkt op deze manier het netwerk van kwetsbare ouderen waar mensen met dementie onder vallen. Ook de gemeente Haarlem participeert hierin. Het Alzheimercafé vindt één keer per maand plaats en 10 keer per jaar. We hebben als locatie niet gekozen voor een zorginstelling, want voor mensen met een beginnende dementie en voor mantelzorgers is dat vaak een

beangstigend vooruitzicht en vormt daardoor een grote drempel om hier naartoe te komen. In het trefpunt voor ouderen Trionk hebben wij dan ook een geschikte locatie gevonden. Voor speciale activiteiten als voorstellingen en muziekkuitvoeringen zijn wij aangewezen op sponsors en wij werven die ook met verve. Daarnaast geeft Alzheimer Nederland daar wat geld aan en in natura soms zorgorganisaties. Maar voor de financiering van de locatie vragen wij bij deze ondersteuning van de gemeente Haarlem. Een verzoek hiertoe enkele jaren geleden is door een ambtenaar nogal hardhandig afgewezen, vandaar dat wij dat ook een hele tijd niet meer hebben gedaan. Maar gezien de aandacht voor deze problematiek en de vorm waarin wij werken, namelijk laagdrempelig, samenwerkend en verbindend, is de tijd rijp om een beroep op ondersteuning nogmaals te doen. De gemeenten Zandvoort en Heemstede subsidiëren de locaties van de cafés al jaren, eigenlijk vanaf het begin. Dank u wel.

De voorzitter: U ook bedankt. De heer Van Kessel heeft een vraag.

De heer Van Kessel: Ja, dank u wel. Ik ga die kant op praten maar ik praat tegen u maar anders zien de mensen thuis of horen ze het niet. Twee vragen, allereerst: waarom kunt u dit café niet organiseren in een normaal café? Dus waarom is daar een locatie voor nodig, zou u dat kunnen toelichten? En twee: wanneer ... Ja, zou ik eigenlijk een keertje mogen langskomen bij een van die borrels? Want wij zijn gek op bitterballen, dus dan neem ik die mee in ieder geval als bijdrage.

Mevrouw Haring: Nou, om maar te beginnen bij uw laatste opmerking: u bent altijd welkom bij het Alzheimercafé. Het woord café is een beetje een overdreven term, het is jaren geleden opgezet om eigenlijk die laagdrempeligheid aan te geven om het een soort sociaal gebeuren te laten vinden. Maar meestal gaat het toch om koffie en thee wat wij schenken. Ook dat wordt door vrijwilligers gedaan. Maar u bent van harte welkom, hoeft zich ook niet aan te melden. Dus dat staat vast. Maar uw eerste vraag, waarom doet u het niet in een gewoon café? Nou, we hebben elke maand 30 tot 40, en afgelopen keer hebben we zelfs 80 bezoekers, dus dat is een flink aantal mensen wat gebruik maakt van deze vorm van voorlichting en ondersteuning. Dat gaat moeilijk in een gewoon café, en daarmee zijn alle commerciële locaties die wij natuurlijk ook wel hebben bezocht vele malen duurder en voor ons dus niet te betalen. En 't Trionk, dat is een beetje vestzak-broekzak gebeuren natuurlijk bij dit soort dingen, want de Trionk is gewoon een welzijnsorganisatie in Haarlem die ook vanuit de gemeente betaald wordt en daar huren wij een ruimte.

De voorzitter: De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Dank u voor uw heldere verhaal. Wat ik gemist heb is wat u precies vraagt aan de gemeentelijke overheid. Wat is de nota?

Mevrouw Haring: Geld. In ieder geval subsidie om de locatie te vergoeden, en het gaat daarbij om ongeveer duizend euro per jaar.

De heer Oomkes: Oké, dank u wel.

De voorzitter: De heer Smit.

De heer Smit: Dank u voor de toelichting. Ik wilde u ook al hetzelfde vragen, wat wilt u gaan vragen aan de gemeente? Doet u alstublieft die aanvraag heel concreet voor die duizend euro per jaar, en OPHaarlem zal met aandacht de afwikkeling van uw aanvraag volgen.

Mevrouw Haring: Dank u wel.

De voorzitter: Mevrouw Çimen.

Mevrouw Çimen: Dank u wel. Ik ben wel benieuwd naar de reden, de afwijzing de vorige keer dat u deze aanvraag heeft ingediend.

Mevrouw Haring: Nou, dat was een hele onprettige bijeenkomst. Wij werden als een aantal organisaties die subsidie hadden aangevraagd waaronder Leger des Heils, de Baan en nog een aantal organisaties bij elkaar gebracht en ik was daar ook bij om te praten over onze subsidieaanvraag. En de ambtenaar, toen ik vertelde waarvoor de subsidie was, die zei: wij als gemeente hebben geen zin om uw feestjes te subsidiëren. Ik zeg: nou, het was ook niet mijn bedoeling om een verjaardagsfeestje daar te vieren. En hij had ook het voorstel of mensen met een verstandelijk gehandicapt kind ook niet iets konden doen voor mensen met dementie of andersom, zodat in ieder geval de subsidie niet nodig was. Nou, ik moet u zeggen dat ik zo teleurgesteld en verantwoordigd en boos ben weggegaan dat we het jaren niet meer gedaan hebben om deze subsidieaanvraag in te dienen.

De voorzitter: Mevrouw Stroo.

Mevrouw Stroo: Dank u voor het inspreken mevrouw Haring. Mooi initiatief en ik vind het niet veel geld wat u vraagt. U zou een beroep kunnen doen op het initiatievenbudget zoals het nu heet denk ik, of ... Want voorheen heette het leefbaarheidsbudget en dan moet het vast wel lukken.

De voorzitter: Mevrouw Steyger.

Mevrouw Haring: Dank u wel.

Mevrouw Steyger: Ja, ook wij danken u voor uw bijdrage, ik denk dat het café een heel belangrijke rol kan spelen bij mensen die te maken krijgen met dementie en hun mantelzorgers. Ik wilde ook vragen wat de huur was, dat heeft u inmiddels verteld. En die huur betaalt u dan aan de welzijnsorganisatie die ook gesubsidieerd wordt door de gemeente?

Mevrouw Haring: Ja, Haarlem Effect.

Mevrouw Steyger: Oké. En dat is een normale gang van zaken? Moet u een bijdrage betalen voor de koffie of is het echt ...?

Mevrouw Haring: Deze bijdrage waar ik het nu over heb, die duizend euro, dat is de bijdrage voor de huur van de zaal. Daarnaast betalen wij ook een vergoeding voor de koffie, de koffie wordt verder geschonken door vrijwilligers van de Soroptimist in dit geval, maar wij doen het allemaal zo laagdrempelig mogelijk om de kosten laag te houden, maar er blijven natuurlijk kosten zoals de huur van de locatie.

Mevrouw Steyger: Ja. Dank u wel.

De voorzitter: Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özem: Ja, dank u wel voor uw komst. Zo om te horen een goed initiatief, maar ik had het al eerder inderdaad begrepen. Ik heb wel één vraag aan u: hoeveel jaar geleden is de subsidie gestopt? Want

waarschijnlijk heeft het te maken gehad met het anders indelen van het sociaal domein van gemeente Haarlem waarbij indertijd heel veel organisaties die een paar duizend euro vroegen allemaal weggestreept zijn. Dus daar ben ik even benieuwd naar.

Mevrouw Haring: We hebben nooit subsidie gekregen van de gemeente Haarlem, we hebben ook jarenlang die subsidie niet aangevraagd en toen we in verband met het feit dat wij ook vanuit Alzheimer Nederland heel erg gestimuleerd worden om toch zoveel mogelijk onze eigen broek op te houden en zoveel mogelijk geld kan er dan naar onderzoek gaan, hebben we toen die subsidieaanvraag ingediend en die is toen op die manier afgewezen.

De voorzitter: Mevrouw Booms.

Mevrouw Booms: Ja, dank u voor het woord. Heel fijn dat u er bent. Heel belangrijk initiatief, Alzheimer is natuurlijk een groeiend probleem, wordt alleen maar groter. Ik denk dat het omdat het ook de bedoeling is dat mensen met Alzheimer steeds langer thuis blijven wonen, is het heel belangrijk dat de mantelzorgers gehoord en ondersteund worden en ook steun bij elkaar kunnen vinden. Dus ik zou adviseren dat u op de normale manier subsidie aanvraagt en ik hoop dat hij dan gehonoreerd wordt.

Mevrouw Haring: Gaan we zeker doen.

De voorzitter: Dank u wel. Ja, dat was het? Nou, dank u voor uw bijdrage en dan gaan wij verder met de commissie.

11. Raadsinformatiebrief Update Veilig Thuis Kennemerland

De voorzitter: Dan komen we bij punt 11, dat is de raadsinformatiebrief een update over Veilig Thuis Kennemerland. En die is op verzoek van de Actiepartij geagendeerd ter bespreking in de commissie. Wil de fractie achterhalen welke oorzaken en gevolgen de wachtlijsten hebben en wat het college doet en wil doen om de wachtlijsten terug te dringen, te inventariseren of de commissie het onderbrengen in een gemeenschappelijke regeling wenselijk acht. De heer Hulster, gaat uw gang.

De heer Hulster: Dank u wel voorzitter. Ja, het is eigenlijk bijzonder dat de brief die ik geagendeerd heb ... Ondertussen hebben we een nieuwe brief gekregen waarin eigenlijk staat dat ... Ja, we hadden voorgesteld om hier te bespreken of het wenselijk was dat Veilig Thuis in een gemeenschappelijke regeling werd ondergebracht, en ondertussen zien we dat daar alweer ... Dat er eigenlijk al stappen zijn gezet, dat het nu eigenlijk al min of meer een voldongen feit is geworden. Dat kan volgens mij helemaal niet want dat is uiteindelijk een raadbevoegdheid of we dat besluit nemen, dus ik neem aan dat dat nog terugkomt in de raad. Dat zou ik als eerst even willen vraag aan de wethouder. Maar voorts, de aanleiding was natuurlijk dat we het heel zorgelijk vinden dat er wachtlijsten zijn bij Veilig Thuis, want het bestaat niet voor niets en we vinden het een heel belangrijk instrument en ieder moment dat kinderen maar ook volwassenen met geweld thuis worden geconfronteerd en daar langer in moeten blijven zitten omdat er gewoon geen capaciteit is om die mensen in ieder geval de gevallen te behandelen en vervolgens door te verwijzen is natuurlijk echt heel zorgelijk en het is ... Dus alleen al daarom vind ik het de moeite waard om het hier te bespreken, en zeker ook om te achterhalen wat nou de oorzaken zijn van die wachtlijsten. Ook hier zien we weer dat het een landelijke trend is, dus dat het ook niet iets specifiek Haarlems is, maar dat neemt niet weg dat wij daar als gemeente verantwoordelijk voor zijn en dat we dus ook graag in deze commissie van gedachten willen wisselen van: wat is hier nou aan de hand en wat kunnen we doen om die wachtlijsten terug te dringen? Een van de vragen die

we daarbij ook moeten betrekken is de vraag hoe het zit met de crisisdienst. Er is nu sinds een jaar een crisisdienst bij Veilig Thuis, dat is ook verplicht gesteld door het Rijk. Is het nu zo dat ... Ja, klopt het nou dat de budgetten voor Veilig Thuis daardoor onder druk zijn komen te staan en is dat een van de redenen waarom de wachtlijsten zijn opgelopen? Of ziet u dat probleem anders? Nou goed, ik ben heel benieuwd naar de beantwoording.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Çimen.

Mevrouw Çimen: Ja, dank u wel voorzitter. Veilig Thuis Kennemerland is het regionaal advies- en meldpunt voor huiselijk geweld en kindermishandeling. Enige urgentie lijkt me hier altijd aan de orde, en wachtlijsten zijn dan ook funest voor deze kwetsbare groep mensen in onze regio die hier helaas gebruik van moeten maken. De wethouder heeft ons al een paar keer een update meegegeven over de laatste stand van zaken waaronder de laatste raadsinformatiebrief die we via de RaadSaam hebben ontvangen. En uit de stukken blijkt dat veel wijzigingen in werkwijze, meer taken erbij krijgen, te laat vervullen van vacatures en een hoge werkdruk hebben geleid tot een hoog percentage verzuim en ook onrust onder medewerkers. En inmiddels is ook de bestuurder vertrokken. Dit terwijl het al ingewikkeld genoeg is om gekwalificeerd personeel te vinden in de huidige arbeidsmarkt. Het lijkt mij dat we zuinig moeten zijn op de mensen die we hebben werken in deze organisatie en voor rust in de tent moeten zorgen, om daarmee uiteindelijk die mensen die een veilig thuis nodig hebben ook echt te kunnen helpen. Gelukkig zit de wethouder er wel bovenop en zijn er ook plannen gemaakt voor zowel de korte termijn als op de lange termijn om de boel weer op orde te krijgen. Maar ik heb daarbij nog wel een aantal vragen aan de wethouder. Zou de wethouder hier kunnen ingaan op de gefaseerde invoering van de aangescherpte meldcode? Hoe ziet dat eruit en over welke termijn hebben we het dan? Daarnaast lees ik dat het aantal meldingen stabiel blijft, maar de inzet per melding toeneemt. Betekent dat dat de intensiteit, de complexiteit van de gevallen over het geheel genomen toeneemt? En wat betekent deze trend voor de prioritering die nu aan het plaatsvinden is met die wachtlijsten? Want urgente gevallen eerst terwijl je de wachtlijst aan het werken bent, maar ja, gelet op die toegenomen inzet per melding graag wat meer duiding. Daarnaast: wat betekent deze trend voor de werkdruk in deze organisatie en het aantal fte's wat er uiteindelijk nodig is om nieuwe wachtlijsten te voorkomen? Wordt het tijdelijke team mogelijk ook structureel ingezet? En daarnaast zien we ook inderdaad de transitie zoals de Actiepartij ook heeft aangegeven van Veilig Thuis naar de veiligheidsregio Kennemerland. Is het ook gebruikelijk in andere regio's en zo ja wat zijn daar dan de ervaringen? Op de langere termijn wordt er ook gekeken naar een betere samenwerking en overdracht van cliënten in de keten. Zou de wethouder ook kunnen ingaan op de huidige knelpunten daarvan, daarbij? En tot slot, voorzitter: zal de samenwerking volgens de wethouder beter gaan indien Veilig Thuis wordt ondergebracht in de veiligheidsregio Kennemerland of betekent dit nog meer gremia die inspraak gaan krijgen op de organisatie? Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Steyger.

Mevrouw Steyger: Ja, dank u wel voorzitter. En dank aan de Actiepartij dat dit onderwerp op de agenda staat, een belangrijk dossier volgens ons om te volgen. De impact van huiselijk geweld en kindermishandeling op slachtoffers is zoals bekend enorm. En schaamte, angst om te melden, angst voor de gevolgen maakt dat er niet lichtzinnig en ook niet zo snel gemeld zal worden. Dus elke zaak die op de wachtlijst staat is eigenlijk al onmiddellijk urgent in onze beleving en zou zo snel mogelijk opgepakt moeten worden. Eigenlijk vindt GroenLinks dat we zouden moeten streven naar geen enkele wachtlijst. Nou, zo is het op dit moment niet, er ligt een plan van aanpak. Daar zijn we blij mee. We hebben er wel een aantal vragen bij, omdat de aanpak lijkt ook vooral te gaan over hoe de interne werkorganisatie functioneert op dit moment. Daar zijn problemen. We

willen de wethouder vragen of hij van mening is dat dit voldoende basis is om een goeie organisatie neer te zetten. En er wordt geschreven dat de inspectie dit nauwlettend volgt, is het mogelijk dat wij ook in die update meegenomen worden zodat we weten of de inspectie tevreden is met de voortgang van de aanpak? Wij zagen ook dat de nieuwe meldcode niet helemaal wordt ingevoerd. Ik zat even te zoeken naar hoe dat zit, of zou u dat ook nog willen toelichten? En we vragen ons af of de transitie naar de veiligheidsregio nou dit verbetertraject gaat ondersteunen of juist frustreren. In feite maakt het niet zoveel uit, als het maar zorgt dat het beter gaat werken. En tenslotte vragen wij ons af wanneer de wethouder weet welke financiële gevolgen of wat de hoogte zal zijn van de financiën die er waarschijnlijk bij zullen moeten komen, wanneer dat duidelijk is. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özem: Ja, we weten inderdaad dat er al een tijdje een wachtlijstproblematiek is bij Veilig Thuis. Eerder waren er ook al problemen naar wat ik me herinner en waren er ook wat verbeterlagen afgelegd. Er was ook een inspectierapport geloof ik wat aangaf dat het niet goed ging met Veilig Thuis. Mijn vraag is: waarom is er nu voor gekozen om het bij veiligheidsregio onder te brengen? Want dat is mij niet heel duidelijk. Van: wat zijn de voors, wat zijn de tegens? Waarom ... Nou, ik snap dat dan de directrice of directeur in dit geval ontslag neemt wanneer het al bij een veiligheidsregio is. Maar hebben wij dan al het probleem hiermee ondervangen? Wordt er dan goed aan de wachtlijst gewerkt en kunnen we hiermee ook voorkomen dat er wederom een wachtlijst ontstaat of dat kinderen of ouders, huiselijk geweld en kindermishandeling in het geding komt?

De voorzitter: Dank u wel. De heer Smit, OPHaarlem.

De heer Smit: Dank u wel mijnheer de voorzitter. Er zijn problemen in de bedrijfsvoering en de ambitie om Veilig Thuis onder te brengen bij de veiligheidsregio, daar gaat de wethouder antwoord op geven. Maar de directeur beheerder is niet weggegaan vanwege het feit dat de organisatie wordt ingesluisd in de veiligheidsregio, nee, er waren problemen, zoals het hier staat is het zo naïef dat dat niet te geloven is, dat het niet geloofd kan worden. Er zijn problemen, want je gaat niet zomaar acuut weg, laat je organisatie achter, zorgt voor een kennisdrain en dan moet er een interim bestuurder voor aangesteld worden. Dus er waren interne problemen, ik denk dat dit wel het beeld is van de oplossingsrichting die gekozen is. Met de constatering die anderen ook maken dat de meerlasten die de interim bestuurder met zich heeft, en mogelijk de meerlasten van een extra team, uiteindelijk wel zodanig gedekt moeten worden dat we ook erin slagen om die organisatie weer te verbeteren en om de achterstanden weg te werken. En ik hoop dat de wethouder dat ook kan constateren dat dat de ambitie blijft en dat daarmee de meerkosten niet de verdere ontwikkeling in de weg staan. Dank u wel.

De voorzitter: Dank u wel. De heer Oomkes, Partij van de Arbeid.

De heer Oomkes: Dank u wel voorzitter. Op 22 januari heeft de inspectie jeugd en gezondheid vertrouwen uitgesproken in de aanpak die de wethouder heeft ingezet nadat er allerlei complicaties waren bij het adviespunt huiselijk geweld en kindermishandeling. Toen was de directeur bestuurder al buiten de deur gezet en een interim aangesteld in afwachting van het proces waar we het over hebben waarbij Veilig Thuis deel gaat uitmaken van de gemeenschappelijke regeling van de veiligheidsregio. Dus we kijken eigenlijk de film van achteraf terug. Waar ik benieuwd naar ben is wat de gevolgen zijn van deze ontwikkeling waar we achteraf van horen. Is de problematiek nu duidelijk? Komen we daar uit? We lezen nog dat de begroting moet worden aangepast. En ja, je kunt achteraf alleen maar zeggen ... Het is natuurlijk treurig dat er een extra team wordt

ingezet om de zaak op de rails te krijgen en dat het niet vanzelf loopt, want ik denk toch dat er gespecificeerde mensen op zo'n taak zitten en dat we zoals in dit geval tamelijk laat worden verwittigd. Laat ik eindigen met te zeggen dat ik hoop dat deze nieuwe bezems hier schoon gaan vegen en dat dat zijn merites opbergt. Graag uw toelichting.

De voorzitter: Dank u wel. Verder niemand? De heer Botter, gaat uw gang.

Wethouder Botter: Ja, dank u wel mijnheer de voorzitter. Ja, ik weet niet precies wat u bedoelt met, mijnheer Oomkes, dat ik vrij laat heb geïnformeerd achteraf allemaal, want volgens mij heb ik vanaf dag één dat mij duidelijk was na het kerstreces u geïnformeerd en dat iedere keer ook meteen schriftelijk gedaan, zelfs nog voordat, en dat is een doorn in het oog vaak van andere portefeuillehouders uit de regio, nog voordat ik dat had afgestemd met andere portefeuillehouders. Dus in die zin is dat niet onopgemerkt voorbijgegaan, want er hebben ook andere raadsleden in andere gemeenten op basis van mijn brief aan u daarover vragen in de regio gesteld. Wat betreft het VRK-verhaal, dan moeten we even teruggrijpen naar de geschiedenis. Er zijn eigenlijk twee manieren zoals je een Veilig Thuisorganisatie had kunnen opzetten bij de start hoe dat moest. Dat kon je doen of inderdaad bij een VRK, GGD-situatie of je kon dat als een zelfstandige entiteit. En wij hebben destijds gekozen om het een zelfstandige entiteit te laten zijn omdat wij vonden destijds dat de GGD niet de zaken op orde had. En dat is ook genoeg samen gecommuniceerd, men was niet in staat op dat moment om productbegrotingen te maken die heel duidelijk aangaven van hoe het met de kostbaarheidsberekening zat van bepaalde activiteiten, en wij vonden dat we daarmee niet de organisatie van de VRK konden belasten om daar ook nog eens een heel nieuwe club aan toe te voegen. Andere gemeenten in den lande hebben dat wel gedaan, en wij hebben nu geconstateerd na vier, viereenhalf jaar, dat het bij de VRK goed op orde is en wij hebben een analyse gemaakt van de situatie: wat is nou de beste manier om de VRK onder te brengen? Ik dacht dat u ook dat document al had gehad of heeft kunnen inzien, maar als dat niet zo is kan ik dat met alle plezier nog naar u toe sturen. Daar wordt namelijk een onderscheid gemaakt van: waarom zijn we ertoe gekomen om dat nu in de rebound alsnog bij de VRK te willen onderbrengen? Maar dat is niet zomaar iets, dat is een situatie waarbij we denken dat vanuit de kant van de bedrijfsvoering vooral ondersteuning kan worden geboden, dat men daardoor ook minder kwetsbaar is als VRK-organisatie. Maar het is wel de bedoeling dat het echt als zelfstandige entiteit met een zelfstandige aansturing ook daar wordt opgehangen en dat is min of meer vergelijkbaar met de manier zoals we dat met het zorg- en veiligheidshuis ook hebben gedaan. En door de combinatie en het samenvoegen en bij elkaar onderbrengen, wat volgens mij alleen maar leidt tot meer synergie in de activiteiten, is het denk ik een goede keuze om dat te doen. Als laatst is het ook zo dat er vanuit de inspectie nogal nadruk wordt gelegd op een meer directere aansturing van de organisatie vanuit de gemeente. En dat kan alleen op het moment wanneer je dat op die manier het georganiseerd en niet als een zelfstandige entiteit. De raad van toezicht van de Veilig Thuisorganisatie is het overigens helemaal met deze analyse eens, zijn ook gehoord en hebben op die manier ook geadviseerd in dat stuk om uiteindelijk tot die positionering te komen. En u heeft helemaal gelijk dat het uiteindelijk een kwestie is dat alle raden zullen moeten instemmen dat wanneer je dat op een andere manier in een gemeenschappelijke regeling onderbrengt binnen zo'n organisatie binnen dan de VRK. Het budget voor de crisisdienst was een vraag.

De voorzitter: U heeft een interruptie van de heer Hulster.

De heer Hulster: Ja, die constatering dat we daar als raden over gaan kan ik helemaal volgen, want zo staat het in ons reglement. Maar de vraag is natuurlijk: had u niet ook het voornemen aan de raad moeten voorleggen? Want zo staat het namelijk ook in onze verordening.

Wethouder Botter: Ja, maar daarover is gesproken in deze commissie.

De heer Hulster: Maar is dat ook in de raad voorgelegd?

Wethouder Botter: Dat weet ik niet precies meer.

De heer Hulster: Volgens mij is dat een raadsbevoegdheid.

Wethouder Botter: Nou, niet het voornemen, het nemen van het besluit. Daar heeft u gelijk in. Maar het onderzoeken, dat hoeft op zichzelf geen raadsbevoegdheid te zijn, toch?

De heer Hulster: Nou, daar verschillen we dan van mening over.

De voorzitter: Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özem: Even een vraag hierover. U heeft gelijk, het onderzoeken is dan waarschijnlijk niet, maar ik heb gelezen dat de directeur of directrice nu weg is. Dus hoe zijn ze nu dan aan het werk?

Wethouder Botter: Nou, ik ga u zo meteen voorstellen aan mevrouw Wianne Brandt. Zij is de interim directeur bestuurder van de Veilig Thuisorganisatie. Zij zal ook rechtstreeks vanuit the heat of the fight vanuit de organisatie aangeven op de inhoudelijke vragen die u heeft, en het is misschien meteen ook een goeie manier om even met haar kennis te maken zodat u ook weet wie we hier voor ons hebben. Mevrouw Brandt is niet een onbekende, voor de gemeente Haarlem in ieder geval niet, zij heeft als kwartiermaker ervoor gezorgd, dat is in 2015, 2014, 2015 het sociaal domein verder vorm kreeg. En binnen het Rotterdamse is ze heel erg druk bezig geweest ook met het opzetten van de Veilig Thuisorganisaties, met nog veel meer gemeenten dan hier de gemeenschappelijke regeling omvat. Maar voor nu ga ik nog heel even door op een paar vragen die meer op het politiek bestuurlijke niveau liggen die ik moet beantwoorden. Dan gaat het over de vraag of het budget voor de crisisdienst er misschien toe heeft geleid dat de druk op de organisatie groter is geworden. Nou ja, kijk, door de hele complexiteit van alle wijzigingen, het samenvoegen, de twee organisaties waar oorspronkelijk de Veilig Thuisorganisatie uit opgebouwd is, dat heeft allemaal geleid tot een hele hoge werkdruk. Dat staat ook in de brief, dat heeft te maken gehad met een hoog ziekteverzuim, maar er is wel degelijk extra geld gekomen voor de crisisdienst om te zorgen dat die taken konden worden uitgevoerd. En ook medio vorig jaar is nog extra budget beschikbaar gekomen om aanvullend op het basissubsidie een aantal dingen te gaan organiseren. Dat neemt niet weg dat de toenmalige directeur regelmatig heeft aangegeven dat er nog de wens was om nog meer geld te krijgen voor ook nog andere activiteiten. En daarbij heeft het bestuur, de wethouders jeugd vanuit Midden- en Zuid-Kennemerland wel gezegd van: we moeten ook een discussie met elkaar voeren over van: wat zijn nou precies de taken van de Veilig Thuisorganisatie? Want je kunt omdat je vindt dat sommige taken niet goed worden overgenomen of beheerd door ketenpartners zeggen van: ja, dat moeten we zelf doen. Maar dat is niet hetgene waarvoor je dan die andere organisaties subsidieert en financiert, dus dat moet gewoon een heel duidelijk traject en het is ook nog steeds een traject voor de toekomst om helder te krijgen van: wat en hoe er welke manier vinden wij dat die zelfstandige entiteit binnen de VRK straks de taken moet waarmaken en uitvoeren? Dan hebben we te maken met natuurlijk een frictiebudget, we hebben te maken ook met het budget voor het wegwerken van de wachtlijsten. Daar is inmiddels ook inzicht wat dat betekent. En dat zal bij de kadernota aan u worden voorgelegd. En het grootste gedeelte kan binnen het budget worden gerealiseerd, maar er zal ook een aanvullend budget nodig zijn. Volgens mij heb ik in ieder geval dan de bestuurlijke zaken wel gehad, en dan zou ik nu graag het woord willen geven aan mevrouw Brandt. U bent ingelogd op Gast, dus op het moment ... Ja.

Mevrouw Brandt: Nou, fijn om hier even te zijn omdat Veilig Thuis vind ik ook een belangrijke organisatie is in deze regio, omdat, vind ik wel mooi om van u allemaal te horen, geweld achter de voordeur is een groot probleem en is van belang om ook snel op te pakken. Want we weten uit onderzoek dat als we dat niet oppakken en kinderen groeien langer in die situatie op, dat het zo logisch is als wat dat dat patroon zich gaat herhalen en dat we daarmee de kern van het probleem, namelijk het oplossen van dit soort van vraagstukken, gewoon niet duurzaam in onze maatschappij gebeurt. In de wetenschap dat we het nooit helemaal gaan voorkomen. Nou, en huiselijk geweld en kindermishandeling is ook ... De aanpak daarvan is ook per definitie een ketenverantwoordelijkheid, dus daarmee is Veilig Thuis een speler daarin maar gaat het echt over een samenwerking van allerlei spelers in dit veld om met elkaar tot een aanpak te komen die past. Dus dat even vooraf. En er zijn hier in Kennemerland ... In januari was er sprake van een hoge wachtlijst. Een hoge wachtlijst voor veiligheidsbeoordeling. En als je kijkt naar de verschillende ... Het werkproces van Veilig Thuis weet ik niet of je ooit zal komen naar een wachtlijstvrije situatie, als ik even kijk naar het land, maar dat hij zo hoog was is natuurlijk onwenselijk, want alle meldingen die gewoon niet bekeken zijn, je weet niet wat daar in zit, dus dat zijn potentiële veenbrandjes zeg ik dan maar. Maar weet wel dat wij elke dag onze meldingen screenen, dus alles wat een spoedkarakter heeft of een crisiskarakter halen wij uit die enorme stroom van meldingen die wij krijgen. En de gros komt van de politie, ongeveer 85% komt van de politie van de 3000 meldingen per jaar. Maar die spoed en crisis pakken we elke dag op. En dat wil niet zeggen dat die andere meldingen niet minder urgent zijn, want ook die wil je niet lang hebben liggen, maar het is wel van belang om daar wel onderscheid in te maken en te weten dat we die zaken wel oppakken. Maar goed, toen er in januari, begin januari, ruim 300 op de wachtlijst stonden is het natuurlijk en vooral voor de gezinnen over wie het gaat super onwenselijk maar ook voor de medewerkers waar het over gaat die met die melding aan de slag moeten, want die voelen een enorme druk om alles wat daar in zit, ja, dan moet je maar mee om kunnen gaan. En hoe we daar mee zijn omgegaan is eigenlijk door allereerst te zeggen van: wij moeten ... Er zitten een aantal oorzaken die ook in de brief staan, die maken dat er een wachtlijst is. Maar wetende dat er een wachtlijst is moet je natuurlijk kijken: welke zaken pak je dan als allereerste op? Want binnen die wachtlijst wil je ook prioriteren. En we hebben dus in huis een prioritering afgesproken vanuit het oogpunt van zicht op veiligheid over welke zaken je dan als allereerste oppakt. Dat zijn natuurlijk de crisis- en de spoedsituaties, maar als er hulpverlening in het gezin op wat voor manier aanwezig is, is er een bepaalde vorm van zicht op veiligheid aanwezig en krijgt dat minder prioriteit als dat er geen zicht op veiligheid is. En als er geen zicht op veiligheid is en er zijn kinderen en kwetsbare ouderen in het systeem pak je die ook eerder op. Dus dat is eigenlijk de volgorde waarop wij zaken oppakken. Als ik kijk nu naar de stand van zaken nu zitten we nu rond de 150 in plaats van de 300. Dus we zijn dalende. En dat heeft verschillende ... Of ja, dat komt uit verschillende interventies. En een interventie komt ... Dat is een samenspel, ik haak even in op van: is het alleen een interne opgave? Dat is het natuurlijk niet. Want als je kijkt naar ... Natuurlijk moet Veilig Thuis zelf het werkproces zo zuiver mogelijk doen, dus niet denken voor het lokale veld. En dat zit er soms in, vanuit verantwoordelijkheid van hulpverlening denk je: kan het daar niet kwijt in het lokale veld, dus ik pak het maar zelf op. Die neiging is natuurlijk heel ook aan te bevelen bijna, van mensen die zeggen: ik voel daar verantwoordelijk voor. Maar zo houd je een systeem in stand wat je niet wil. Dus we zijn in huis heel erg aan het trainen en het coachen om ... Veilig Thuis gaat over veiligheidsbeoordeling en routing. Routing naar de partij die het het beste kan overpakken, en als dat het lokale veld is omdat zij professioneler zijn dan Veilig Thuis om iets op te pakken, moet het daar liggen. En natuurlijk kom je er dan mee te maken dat dat niet een gewoonte is dat het lokale veld dat dan kan oppakken, en ook dat is niet zo heel erg. Dat moet je gewoon met elkaar gaan oppakken. Dus wat wij hebben gedaan is in de regio Haarlem, in de regio IJmond en in de regio Haarlemmermeer eigenlijk al die zaken waarvan we zeggen, en dus niet meer denken voor de andere kant: die zou het lokale veld moeten gaan oppakken, om overdrachtsstapels met elkaar te organiseren om te zeggen: dit is een zaak voor jullie, kunnen jullie het oppakken? Kan je het nog niet oppakken, kunnen we dan helpen? Om zo die ... En in een zuiver proces met

elkaar te komen maar ook gewoon een helpende hand naar elkaar te hebben over: hoe zorgen we ervoor dat die gezinnen gewoon goed geholpen gaan worden? Ook vanuit de overtuiging zelf dat als de aard van de melding niet dusdanig is dat een Veilig Thuisinterventie op zijn plaats is, dat dan een interventie van het CRG een veel gebruiksvriendelijker, een vriendelijker interventie is dan dat Veilig Thuis op de stoep staat. Dus je moet ook elkaar in elkaars professionaliteit waarderen en daar ook gebruik van maken, en als Veilig Thuisinterventie nodig is omdat de aard van de melding namelijk zo is of omdat we feiten moeten hebben om te onderzoeken omdat we namelijk niet goed weten wat er aan de hand is, dan is een Veilig Thuisinterventie ook op zijn plek. Dus dat is een beetje hoe we ermee bezig zijn, ketengericht, zowel in huis als in aansluiting op de ketenpartners.

De voorzitter: Ik had even een interruptie, of nou interruptie, een beetje raar voor dit hele verhaal natuurlijk. Maar de heer Oomkes had even een vraag voor u, ja?

Mevrouw Brandt: Oké, dat is goed.

De heer Oomkes: Dank u wel voor uw motiverende verhaal. Kunt u schetsen wat voor organisatie u aantrof? Want u bent op een rijdende trein gesprongen. Zit daar een soort vechtmentaliteit in om: we gaan die achterstand wegwerken?

Mevrouw Brandt: Als je ziet is dat er vorig jaar ... Veilig Thuis is een jonge organisatie. Als je ziet wat er de afgelopen drie jaar op zo'n organisatie is afgekomen, dat is echt veel. Dat gaat over meldcode, dat gaat over allerlei nieuwe instrumenten, handelingsprotocollen, per 1 januari 2019 is er weer een nieuw handelingsprotocol echt verbeterd, dus ook landelijk. Dus het is vanuit de inhoud als ik het goed begrijp dat dit een verbetering voor de organisatie is, maar professionals moeten het allemaal maar in hun hoofd krijgen. De afgelopen jaren is er ook veel tijd geweest om mensen in te trainen, om ... En natuurlijk is het dan ... Heb je veel begeleiding nodig om dat ook daadwerkelijk op een goede manier te doen dat die werkdruk en te doen is en dat je tijd hebt om dat je eigen te maken. Dus wat ik aantrof, en dat vind ik zelf altijd ... Dat beweegt mij eigenlijk altijd in deze organisatie is dat ook hoeveel werkdruk er ook is, mensen super gemotiveerd zijn om voor die gezinnen aan de slag te gaan. Dus ik merk enige ... Ja, dat mensen zeggen: vertel mij alsjeblieft in handzame brokken wat ik precies moet doen, maar ondertussen gewoon door blijven gaan. En daar moet je ze soms ook een beetje tegen beschermen.

De heer ...: Een minivraagje: is sinds uw komst ook het ziekteverzuim gedaald?

Mevrouw Brandt: Het ziekteverzuim daalt, natuurlijk, het is niet zo'n grote organisatie dus als je twee of drie langdurig zieken hebt, dan drukt dat behoorlijk op je langdurig ziekteverzuim. En ik weet niet of het door mijn komst komt hè, er zijn natuurlijk meerderen gekomen, maar ik merk dat er weer wat frivoliteit in die organisatie komt wat denk ik belangrijk is in dit werk, om ook te mogen relativeren met elkaar. Doorgaan met de vragen? Ja. Er was een vraag over de aangescherpte meldcode. We hebben vanaf 1 januari een nieuwe meldcode waarbij beroepsgroepen volgens afwegingskaders contact op moeten nemen met Veilig Thuis vanuit de doelstelling dat er een radarfunctie ontstaat en waarbij automatisatie om professionals automatisch maar te melden bij Veilig Thuis waardoor wij ervan zijn niet het automatisatie gaat worden wat we willen. Wat je eigenlijk wil is dat professionals zeggen: wij hebben een cliënt hier, daar is sprake van huiselijk geweld, die kunnen wij zelf oppakken, Veilig Thuis, hebben jullie informatie? Onze informatie gaat in jullie systeem, kunnen jullie informatie toevoegen en kunnen jullie me helpen in de aanpak? Maar ik blijf verantwoordelijk. Dat is vanaf 1 januari landelijk ingevoerd. We zijn met de gemeenten in gesprek om een meldcodetoer zoals dat dan heet met de professionals en Veilig Thuis op te zetten zodat er bekendheid komt over wat die

meldcode is maar ook dat het gaat over partnerschap en niet over over de schutting gooien, maar dat het echt gaat over het goeie gesprek. En ja, natuurlijk zijn we al een aantal maanden op weg, maar daarin is Kennemerland niet uniek, dat zie ik bij andere Veilig Thuisen gezien al, die veranderingen komt dat eigenlijk nu allemaal daar. En zij is er ook een aantal jaar voor gerekend voordat dat helemaal gaat werken. Dus dat wordt wel ingevoerd, maar gefaseerd. En ook wel enigszins geprioriteerd omdat we nu echt even prioriteit geven aan het oplossen van de wachtlijsten. Werkdruk, nou, de werkdruk is ... De schaarste op de arbeidsmarkt, we huren externe mensen in maar ook die zijn schaars. Dus we doen het met wat we kunnen krijgen en wat we hebben, en juist door het gesprek waar ik het nu net over had, dus overdracht naar het lokale veld, proberen we de last ook een beetje te verdelen bij ons en bij het veld. Ja, ik denk dat dit de belangrijkste vragen waren.

De voorzitter: De heer Rijbroek.

De heer Rijbroek: Ik zeg het nu even een keer niet. Boeiend verhaal, ik heb echt met aandacht zitten luisteren, u bent bevlogen. En dat belooft wat, in positieve zin. Het is natuurlijk het kwetsbare kind dat in de verdrukking komt door dat geweld. Nou hebben we wachtlijsten aan de ene kant en aan de andere kant hebben we meldingen. Ja, je hebt de crisisopvang, een aantal dagen, dan het volgende traject aantal weken. Ik ga het even niet specificeren, dat wil ik even een beetje terzijde houden ter bescherming van betrokkenen, ook misschien eenoudergezinnen.

De voorzitter: Houdt uw tijd in de gaten.

De heer Rijbroek: En het lange traject, ja, ik let erop. Nou is dus natuurlijk de vraag: dat kind kan nergens terecht. Kind kan nergens terecht, lange wachtlijsten. Wat is er nou bij u de prioriteit om die wachtlijsten weg te werken? Er moeten natuurlijk locaties zijn, onvoldoende professionals, maar die kinderen die in de verdrukking zitten, hoe wordt dat nu opgelost? Hoe wordt dat ondervangen?

Mevrouw Brandt: Als de kinderen ... Kijk, als er echt een spoedmelding is waar een kind een acute casus heeft wordt hij door de crisisdienst echt opgepakt, krijgt hij prioriteit. De prioriteit is ... Maar dan zijn wij in wezen als Veilig Thuis, en dan kijk ik even naar de keten, ook niet per se de aangewezen persoon om hulp te verlenen voor het kind wat in de verdrukking is. Wij moeten ervoor zorgen dat een kind een crisisplaatsing krijgt via de jeugdbescherming en dat daar het wordt opgepakt. Dat gebeurt in samenhang met de ketenpartners, en daar is natuurlijk ook nog ... Kijk, je kan crisisplaatsingen hebben, maar het beleid is ook om kinderen natuurlijk maximaal thuis te houden en niet al te snel een kind uit huis te halen omdat dat op zichzelf ook een interventie met schade kan zijn. Dus daar maakt de crisisdienst ook zelf een afweging in van: wat is in dit geval de beste interventie op dit moment om te doen? En natuurlijk wordt er dan gelijk geschakeld met de jeugdbescherming om te kijken of het kind wat echt in de knel zit en urgent heeft wordt opgepakt. Dus ja, dat is wat er gebeurt. En als je kijkt naar prioritering en je moet prioriteren, is meldingen waar het niet gaat over kinderen en waar het niet gaat over kwetsbare ouderen, hoe spijtig ook, staan die gewoon onderaan. En dat is ook niet leuk, maar dat is het. Meer kunnen we niet doen.

De voorzitter: Mevrouw Steyger.

Mevrouw Steyger: Ja, dank u wel. Ik heb een vraag. U schetst het beeld nu van hoe u bezig bent en ook dat je zegt: we moeten die samenwerking met die ketenpartners beter vormgeven. Maar ik hoor u ook zeggen: er is een nieuwe meldcode en daar moeten de medewerkers in getraind worden. Zijn dat nou maatregelen ... We hebben het net over te regelluwe bijstand gehad in een paar onderwerpen hiervoor dat we over twee jaar hier zitten en dat we dan dat soort maatregelen van moeten constateren: die hebben de processen belemmerd. Of

zegt u: nee, het zijn allemaal goede interventies die helpen om medewerkers goed te laten werken en om de problemen op te lossen? Kunt u daar iets over zeggen?

Mevrouw Brandt: Voor medewerkers veel is, maar als je kijkt wat de bedoeling is, namelijk een aanpak hebben voor die kinderen, voor die gezinnen, voor die partners, voor die ouders om duurzaam het geweld op te lossen, is het een ontwikkeling die goed is. Dus dan is zo'n radarfunctie en een gezamenlijke verantwoordelijkheid taai, maar anders blijf je in brandjes zitten. Dus Veilig Thuis moet ook langer monitoren, dat kost ook meer tijd. Voorheen was het dat we monitorden op de drie maanden en de negen maanden omdat mensen na een half jaar geen goeie voornemens meer hebben en dan gebeurt het gewoon nog een keer. En nu is die verantwoordelijkheid anderhalf jaar en veel structureler. Dus dat kost meer tijd, maar er zit ook echt een goeie gedachte achter.

De voorzitter: De heer Oomkes.

De heer Oomkes: Dank u wel voorzitter. Is er al iets te zeggen over wanneer u die laatste 150 hebt weggewerkt? Het is natuurlijk een krankzinnige vraag, maar we proberen natuurlijk wachtlijsten weg te werken in dit land. Dat is toch wel belangrijk hè.

Mevrouw Brandt: Dat vind ik te risicovol ook voor alles. Kijk, het enige wat ik kan zeggen is van: wij werken echt heel hard aan het oplossen van die wachtlijst voor triage. Die moet op nul. Maar dan ontstaat er automatisch een wachtlijst op de onderzoeken en de andere interventies, want die schuiven naar de achterkant. Alleen dan heb je zicht op veiligheid. Dus eerst werken we aan die wachtlijst voor triage, want alles wat dicht is weet je niet. En dat wil niet zeggen dat we daarmee klaar zijn, daarna zit er nog een bulk werk aan de achterkant. Maar ik ... Ja. Ik ga daar niet mijn vingers aan branden, nee.

De voorzitter: Verstandig. Mevrouw Booms.

Mevrouw Booms: Jullie zijn natuurlijk afhankelijk van de ketenpartners, jullie spelen gewoon een rol, een samenvoegende rol. Ik vraag me wel af: is de gemeente Haarlem voldoende in staat geweest om genoeg crisisbedden in te kopen? Want jullie zijn natuurlijk afhankelijk van crisisplekken voor kinderen als er ernstige problemen zijn. Maar dat is misschien meer een vraag voor de wethouder.

Wethouder Botter: Ja, maar wat bedoelt u precies met crisisbedden? Kijk, in principe is Veilig Thuis een organisatie waarbij van alles en nog wat kan worden gemeld, het gaat zowel over kinderen als over volwassenen, dat vergeten we soms weleens. Het is van 0 tot 100. En de crisisdienst voor nieuwe gevallen waar Veilig Thuis voor wordt benaderd is toch een andersoortige crisisdienst dan die bijvoorbeeld van de GGZ, waarbij mensen acute nood hebben in het kader van de GGZ. Maar ik weet niet precies wat u bedoelt met of wij voldoende crisisbedden hebben.

Mevrouw Booms: Ja, voorzitter? Ja, er moeten natuurlijk soms kinderen ... Er moet een bed voor een kind gevonden worden als er een ernstige situatie is.

Wethouder Botter: Op het moment dat een kind uit huis geplaatst wordt en dan via ... Nou ja, kijk, ik heb begrepen dat op het moment dat dat moet gebeuren, dat dan via de ... Dat er een pleeggezin dan voor acute noodhulp kan worden gevonden. Of dat genoeg is, ik heb nog niet, maar ik wil dat met alle plezier voor u nagaan, het idee dat daar wachtlijsten of wat ook voor zijn. Want dat kan ook gewoon niet in zo'n situatie.

Mevrouw Booms: Nee, ik zou toch wel ... Ik denk wel dat het belangrijk is om daar eens naar te kijken. Omdat er regelmatig geluiden zijn ook voor jongeren van een jaar of 15, 16, dat er geen plekken zijn.

Wethouder Botter: Maar dat vind ik iets anders. Ik vind het iets anders of jongeren langer intramuraal moeten blijven of op een andere manier opgenomen moeten worden en niet in een pleeggezin terecht kunnen, dan dat het gaat om iets ... Er wordt gebeld en er wordt iets bedacht van: iemand moet meteen diezelfde avond of die dag nog uit huis. Dat vind ik wel twee verschillende dingen.

Mevrouw Booms: Ja, dat is dus eigenlijk wat ik bedoel. Dat er soms acuut ... Dat er situaties zijn waarbij Veilig Thuis ook of crisisdienst ingeschakeld moet worden en dat er gewoon jongeren acuut het huis uit moeten.

Wethouder Botter: Maak je dat weleens mee, Wianne, dat als er een kind of een jongere uit huis geplaatst moet worden dat je er dan geen plek voor hebt?

Mevrouw Brandt: Afgelopen twee maanden nooit gehoord dat er geen plek is. Het kan wel eens natuurlijk moeilijk zijn om een plek te zoeken, maar ik heb nooit een terugkoppeling gehad van een kind die uiteindelijk niet bij een ... Waar niet een plek voor gevonden wordt.

De voorzitter: Mevrouw Özogul.

Mevrouw Özogul-Özem: Ja, ik wil u bedanken voor uw uitleg en heel veel succes met dit moeilijke taak. Ik denk dat mevrouw bedoelt dat er tekort is natuurlijk aan pleeggezinnen, en dat lezen we in de kranten en zien zelfs reclames op borden en dergelijke. Dus het zou kunnen dat er inderdaad een tekort aan pleeggezinnen is, maar volgens mij is Veilig Thuis natuurlijk ook voor gezinnen waarbij de vrouw in huis mishandeld wordt en zij dan met kind en al naar een Blijf-opvang moet en daar opgevangen wordt. Dus het is denk ik een wat complexe problematiek. En ook ouderen worden mishandeld, dus het is complex en dank u wel dus, dat stuk begrijp ik. Alleen heb ik een kort vraag aan de wethouder. Krijgen wij nog iets terug wat betreft het onderzoek naar het onderbrengen bij VRK?

Wethouder Botter: Ja, daar wil ik met alle plezier dat naar u toesturen, ja, geen probleem. Nog even terug over die pleeggezinnen waar u het over had, bij een acuut pleeggezin is weer iets anders ... Voor acute situaties is weer iets anders dan voor mensen in algemene zin. We hebben altijd tekort aan mensen die zich op willen geven als pleeggezin, dus ik kan niet vaak genoeg benadrukken dat als iedereen die dat wil, die kan dat ook doen en daar hoeft je niet voor een huisje boompje beestje gezin te zijn, maar het kan ook gewoon elke vorm van samenstelling, elke vorm van geaardheid, iedereen kan zich daarvoor opgeven. En dan vervolgens is het vaak zo dat sommige mensen die dan langere ervaring hebben, die kunnen zich dan vervolgens opgeven om acute situaties te gaan opvangen. En dat is dan weer wat andere situaties en die hebben we volgens mij, blijkt ook nog net, wel genoeg.

De voorzitter: Goed, dank u wel. Ik denk dat we het zo genoeg besproken hebben en ... O, de heer Oomkes.

De heer Oomkes: Ja. Sorry hoor. Ik kan me voorstellen dat u ... U bent ingevlogen, heeft onmiddellijk die taak op u genomen, maar wat ik niet begrepen heb: heeft u nu nog vacatures in uw dienst?

Mevrouw Brandt: We hebben zeker vacatures. Dus ik roep iedereen op om netwerk aan te boren en goeie kandidaten naar Veilig Thuis te laten gaan. Ja.

De voorzitter: Ja. Nou, mevrouw Brandt, hartstikke dank.

12. Rondvraag

De voorzitter: Nou, we zijn aan het einde, op de rondvraag na. De heer Botter, nou, hij blijft al even zitten, misschien nog even om de rondvraag mee te nemen. Mevrouw Özogul heeft een rondvraag.

Mevrouw Özogul-Özem: Ja, helaas is de wethouder er nu niet want ik heb net gewacht op de inspreekster. Mijn vraag ging eigenlijk meer om van: kunnen wij als Haarlem niet bijdragen dat zo'n leuk initiatief toch blijft bestaan? En het gaat om een heel klein bijdrage, en in het belang van eenzaamheid en de mensen bij elkaar brengen denk ik dat dit heel belangrijk is. Dus dat wilde ik aan haar vragen. En nou ja, afhankelijk van het antwoord willen we dan een motie indienen.

De voorzitter: Nou, ik kan daar misschien wel heel even kort iets op zeggen. Het contact is inmiddels al gelegd tussen de wethouder en mevrouw Haring, dus ze zijn in gesprek en ze gaan dat uitzoeken. Waarschijnlijk, zij heeft de vraag natuurlijk ook wel gehoord of ze gaat het horen, dus ze zal er misschien nog op terug gaan komen. Maar in ieder geval, contacten zijn gelegd dus het krijgt een vervolg. Dank u wel.

13. Sluiting

De voorzitter: Nou, dan dank ik u allen voor uw bijdrage vanavond en wel thuis.